

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

FILOZOFICKÁ FAKULTA

KATEDRA SOCIOLOGIE, ANDRAGOGIKY A KULTURNÍ ANTROPOLOGIE

Vzdělávací potřeby studentů kombinované formy studia

Bakalářská diplomová práce

Obor studia: Sociologie-Andragogika

Autor: Radka Kornaková

Vedoucí práce: Mgr. Vít Dočekal, Ph.D.

Olomouc 2020

Prohlašuji, že jsem bakalářskou diplomovou prací na téma „*Motivace dospělých k vysokoškolskému vzdělávání při zaměstnání*“ vypracoval(a) samostatně a uvedl(a) v ní veškerou literaturu a ostatní zdroje, které jsem použil(a).

V Olomouci dne.

Podpis

Poděkování

Ráda bych poděkovala vedoucímu mé práce Mgr. Vítu Dočkalovi Ph.D, za cenné rady a připomínky, které mi poskytl.

Anotace

Jméno a příjmení:	Radka Kornaková
Katedra:	Katedra sociologie, andragogiky a kulturní antropologie
Obor studia:	Sociologie-Andragogika
Obor obhajoby práce:	Andragogika
Vedoucí práce:	Mgr. Vít Dočekal, Ph.D.
Rok obhajoby:	2020
Název práce:	Vzdělávací potřeby studentů kombinované formy studia
Anotace práce:	Tato práce se zabývá Motivací ke vzdělávání. Cílem mé práce je určit, jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skrze vzdělávání. Teoretická část práce se zabývá vzděláváním dospělých a motivací a objasňuje hlavní pojmy v této oblasti. Empirická část je zaměřena na kvantitativní výzkum v podobě dotazníkového šetření. Závěr obsahuje shrnutí celé práce a vyhodnocení výsledků výzkumu.
Klíčová slova:	Vzdělávání dospělých, kombinované studium, motivace, motivace ke vzdělávání, potřeby, vzdělávací potřeby
Title of Thesis:	Educational needs of students in combined form of study
Annotation:	This thesis deals with the motivation for education. The aim of my thesis is to determine which needs students in the combined form of study most fullfil through education. The theoretical part deals with the further education and motivation and explains the main concepts in this sphere. The empirical part is focused on quantitative research in the form of questionnaire survey. The conslusion contains a summary of the whole thesis and evaluation of research results.
Keywords:	Further education, combined form of study, motivation, motivation for education, needs, educational needs
Názvy příloh vázaných v práci:	Seznam obrázků, seznam grafů, seznam tabulek
Počet literatury a zdrojů:	27
Rozsah práce:	56 s. (66 648 znaků včetně mezer)

Obsah

Úvod.....	7
1 Teoretická část.....	8
1.1 Vzdělávání dospělých.....	8
1.1.1 Celoživotní vzdělávání.....	9
1.1.2 Formy vzdělávání dospělých.....	9
1.1.3 Kombinovaná forma studia	11
1.1.4 Shrnutí kapitoly	11
1.2 Motivace.....	12
1.2.1 Motiv	13
1.2.2 Stimul	13
1.2.3 Stimulace.....	14
1.2.4 Typy motivace.....	14
1.2.5 Zdroje motivace	15
1.2.6 Proces motivace	17
1.2.7 Potřeby	18
1.2.8 Vzdělávací potřeby.....	21
1.2.9 Motivace ke vzdělávání	23
1.2.10 Shrnutí kapitoly	24
2 Empirická část.....	26
2.1 Výzkumný vzorek.....	26
2.2 Dotazníkové šetření	27
2.2.1 Sběr dat	27
2.2.2 Struktura respondentů.....	28
2.2.3 Výsledky dotazníkového šetření.....	31
2.2.4 Vyhodnocení výsledků dotazníkového šetření.....	45
Závěr	47
Seznam použitých zdrojů.....	49
Seznam obrázků	51
Seznam grafů	52

Seznam tabulek.....	53
Seznam příloh.....	54

Úvod

Tato práce pojednává o vzdělávání dospělých a motivaci, konkrétně se zaměřuje na motivaci ke vzdělávání a vzdělávací potřeby. Motivace je neodmyslitelnou složkou lidského života. Je součástí všech činností člověka, tedy i vzdělávání a směřuje k nějakému cíli. Motivace ke vzdělávání vychází ze vzdělávacích potřeb, které budu v této práci zkoumat. Toto téma mě velmi zaujalo, a proto jsem si ho zvolila pro svou bakalářskou práci, jelikož mě zajímá, co lidi motivuje vzdělávat se prostřednictvím kombinované formy studia.

Cílem mé bakalářské práce je, pomocí výzkumu ve formě dotazníkového šetření určit, jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skrze vzdělávání, jelikož potřeby jsou jedním z hlavních zdrojů motivace. Šetření budu provádět u studentů kombinovaného studia prvního ročníku oboru andragogika ve specializaci na personální rozvoj a druhého a třetího ročníku oboru andragogika v profilaci na personální management v bakalářském programu na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Tato bakalářská práce je rozdělena na dvě části, teoretickou a empirickou část. Teoretická část je rozdělena na dvě hlavní kapitoly a několik podkapitol. První kapitola se zabývá vzděláváním dospělých obecně. Její první podkapitola se dále věnuje celoživotnímu vzdělávání dospělých. Druhá podkapitola nám popisuje formy vzdělávání dospělých, a to v rámci celoživotního vzdělávání a dále organizační formy vzdělávání dospělých. Třetí podkapitola se věnuje kombinované formě studia. Čtvrtá a zároveň poslední podkapitola shrnuje celou první kapitolu. Kapitola druhá se zabývá motivací a nejprve se věnuje problematice motivace. Její první podkapitola nám objasňuje pojem motiv. Druhá podkapitola se věnuje definici pojmu stimul a třetí podkapitola popisuje proces stimulace. Podkapitola čtvrtá se zabývá typy motivace. Pátá podkapitola se věnuje zdrojům, ze kterých motivace může vycházet a definuje je. Šestá podkapitola popisuje samotný proces motivace. Sedmá podkapitola se již věnuje

potřebám a podkapitola osmá vzdělávacím potřebám, které jsou pro tuto práci klíčové. Poslední podkapitola se už jen krátce věnuje motivaci ke vzdělávání, která z těchto potřeb právě vychází. Poslední část druhé kapitoly opět shrnuje celou kapitolu.

Empirická část mé práce je zaměřena na kvantitativní výzkum formou dotazníkového šetření, jehož cílem je určit, jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skrze vzdělávání. Empirická část je rozdělena na dvě kapitoly. První kapitola popisuje výzkumný vzorek dotazníkového šetření. Druhá kapitola se zabývá již samotným dotazníkovým šetřením. Nejprve popisují sběr dat, dále se věnují struktuře respondentů, kteří se výzkumu zúčastnili. Ve třetí části druhé kapitoly se zabývám výsledky dotazníkového šetření, které jsou převedeny do tabulek a grafů. V poslední části se již věnuji vyhodnocení výsledků dotazníkového šetření.

1 Teoretická část

1.1 Vzdělávání dospělých

Vzdělávání dospělých je velmi důležitým tématem. V současnosti vzdělávání dospělých stále nabývá na své důležitosti. Lze říct, že vzdělávání dospělých je v současné době trendem ale také nutností. Je velmi významným činitelem ekonomického růstu a ovlivňuje trh práce (Zormanová, 2017).

Beneš definuje vzdělávání jako společensky organizovanou činnost, systém vzdělávacích institucí. Vzdělání je pak určitý dosažený stav "vzdělanosti" ve společnosti, který tvoří její ekonomický potenciál (Beneš, 2003). Podle Plamínka je vzdělávání učení, které je organizované s určitým záměrem. Tímto záměrem je myšleno dosažení kompetence k nějaké činnosti či množině činností (Plamínek, 2010). Dle Palána vzdělávání dospělých zahrnuje veškeré vzdělávací aktivity dospělé populace, a to realizované jako řádné školské vzdělávání nebo jako další vzdělávání a dělí se na dvě složky. První složkou je vzdělávací proces, který definuje jako proces cílevědomého a systematického zprostředkování znalostí, schopností a dovedností. Druhou složkou je vzdělávací systém, což je systém institucionálně organizovaných,

ale také individuálních vzdělávacích aktivit. Tyto aktivity doplňují, rozšiřují a obohacují vzdělání dospělých jedinců, kteří záměrně rozvíjejí své znalosti a dovednosti (Palán, 2002).

1.1.1 Celoživotní vzdělávání

Celoživotní vzdělávání je nepřetržitý proces, který probíhá po dobu celého života jedince. Do celoživotního vzdělávání spadají veškeré účelné činnosti, formální či neformální, které souvisí s učením a v průběhu života se realizují s cílem dosáhnout zdokonalení dovedností, znalostí a odborných předpokladů (Průcha, Veteška, 2012). Zormanová ve své publikaci popisuje celoživotní vzdělávání jako permanentní vzdělávání, které je tvořeno komplexem možností dalšího vzdělávání ve vzdělávacích institucích i mimo ně. Vzdělávání je tedy celoživotní proces, který formuje osobnost a postoje člověka a vede k osvojení vědomostí a dovedností (Zormanová, 2017). Barták definuje celoživotní vzdělávání jako je veškerou vzdělávací aktivitu, která během života jedince proběhne. Je to učení, které probíhá v každé etapě lidského života, na všech možných místech, v jakémkoliv čase a jakoukoliv formou. Celoživotní vzdělávání se proto dělí na tři, vzájemně se prolínající a doplňující formy. Dělí se tedy na vzdělávání formální, neformální a informální (Barták, 2008).

1.1.2 Formy vzdělávání dospělých

Jak již zaznělo v předešlé kapitole, vzdělávání dospělých, chápáno jako celoživotní proces, se dělí na tři formy. Tyto formy se vzájemně prolínají a probíhají po celý život jedince (Zormanová, 2017).

Prvním typem je formální vzdělávání, které probíhá ve vzdělávacích institucích. Funkce, cíl, obsahy výuky, didaktické prostředky a způsob hodnocení těchto institucí jsou vymezeny dle platné legislativy (Zormanová, 2017). Formální vzdělávání je hierarchicky strukturovaný a chronologicky navazující systém. Základní elementy tohoto systému tvoří základní, střední, odborné a vysoké školy. Po absolvování

formálního vzdělávání jsou získány formální, uznávané kvalifikace a certifikáty (Beneš, 2003).

Druhý typ vzdělávání dospělých je neformální vzdělávání, do kterého spadají jakékoliv organizované vzdělávací aktivity, které jsou uskutečňovány mimo formální vzdělávací systém. Neformální vzdělávání však již nevede k dosažení uceleného stupně vzdělání (Průcha, Veteška, 2014). Cílem neformálního vzdělávání je dosažení vědomostí, dovedností, zkušeností a kompetencí, doplnění, rozvíjení či prohlubování již osvojených znalostí, získaných v rámci formálního vzdělávání. Do neformálního vzdělávání spadají například rekvalifikační kurzy, školení nebo přednášky (Zormanová, 2017).

Posledním typem vzdělávání je informální vzdělávání. Informální vzdělávání je narozdíl od předchozích dvou typů neorganizované a nesystematické získávání vědomostí. K informálnímu vzdělávání dochází obvykle spontánně a není záměrné (Průcha, Veteška, 2014). Je to učení ze zkušeností, které probíhá celý život v rámci komunikace a sociálního života (Beneš, 2003). Informální vzdělávání ovlivňuje sociální zrání jedince, rozvíjí samostatné myšlení, schopnost řešení problémů a smysluplné jednání (Zormanová, 2017).

Dále můžeme dělit organizační formy výuky ve školním vzdělávání dospělých. V tomto smyslu formou rozumíme vnější organizační uspořádání vzdělávací akce. Formy studia dělíme na prezenční, distanční a kombinované (Průcha, Veteška, 2014). Prezenční forma studia znamená denní docházku studentů do vzdělávací instituce. Je tedy založena na přímém kontaktu lektora s účastníkem vzdělávání. Distanční forma studia se dá definovat jako řízené sebevzdělávání, je založena na samostudiu. Studenti a vyučující jsou v kontaktu skrz různá média, jako například audionahrávky, videonahrávky, programy v sítích, speciální interaktivní CD apod. Poslední, kombinovaná forma studia je kombinací prezenčního a distančního studia (Zormanová, 2017).

1.1.3 Kombinovaná forma studia

Kombinovaná forma studia je kombinace studia prezenčního a distančního. Studenti mají k dispozici distančně upravené studijní materiály, ale zároveň probíhají také prezenční setkání studentů s vyučujícími. Je zde pevně stanovený studijní řád, studenti musí absolvovat předepsané předměty a nemohou si vybrat jaký semestr, v jakém čase či u kterého vyučujícího je absolvují. Výuka je uskutečňována buď jednou za 14 dní, kdy se odehrává v pátek nebo v sobotu, nebo jednou za tři týdny či měsíc, kdy se odehrává v pátek a v sobotu nebo o víkendu (Zormanová, 2017).

Mužík ve své knize popisuje model kombinovaného studia, který rozděluje do čtyř částí. První částí je vstupní seminář, jehož účelem je provést představení kurzu a seznámení účastníků s průběhem a organizací. Druhá část je individuálně řízené studium. V této části studenti kombinovaného studia pracují se speciálně připravenými studijními texty pro individuální studium. Další části kombinovaného studia jsou výcvikové semináře, na které musí student docházet. Poslední část kombinovaného studia je závěrečný seminář. Organizuje se ke shrnutí látky a ověření znalostí účastníků. Na závěrečném semináři se konají buď ústní nebo písemné zkoušky (Mužík, 1998).

1.1.4 Shrnutí kapitoly

První kapitola nám sloužila k definování vzdělávání dospělých. Vzdělávání dospělých je tedy velmi důležitý a potřebný proces, ať už z důvodu nabývání nových znalostí nebo rozvoje pracovních kompetencí. I když každý autor definuje vzdělávání dospělých trochu jinak, v zásadě se shodují. Vzdělávání dospělých je tedy organizovaná činnost se záměrem dosáhnout určitých znalostí, dovedností a pracovních kompetencí.

V této kapitole jsme si dále popsali celoživotní vzdělávání. Z předešlých definic můžeme celoživotní vzdělávání chápat jako proces učení, který probíhá po celý život

jedince, formuje jeho osobnost, vede k osvojení vědomostí a dovedností. Celoživotní vzdělávání můžeme rozdělit na tři typy, formální, neformální či informální.

Poté jsme si uvedli formy školního vzdělávání dospělých. Organizační formy vzdělávání dospělých dělíme na prezenční, distanční a kombinovanou. Kombinovanou formu studia jsme si popsali kombinovanou podrobněji. Je to tedy kombinace studia prezenčního a distančního, jelikož studenti mají k dispozici distančně upravené materiály, ale také probíhají prezenční setkání studentů s vyučujícími.

1.2 Motivace

„Termín motivace je odvozen z latinského slova moveo, hýbám, a vyjadřuje přenesené hybné síly chování, jeho činitele.“ (Nakonečný, 1997, s. 101).

Motivace všech aktivit člověka je jednou ze základních osobnostních substruktur. Tato substruktura se dá považovat za nejkomplicovanější. Motivace lze charakterizovat tak, že v lidské psychice působí specifické vnitřní hybné síly neboli motivy či pohnutky. Tyto pohnutky si člověk nemusí vždy zcela uvědomovat, avšak orientují jeho činnost určitým směrem a v daném směru jej aktivizují a udržují vzbuzenou aktivitu (Bedrnová, Nový, 1998).

Nakonečný definuje motivaci jako proces, který je iniciovaný výchozím motivačním stavem jedince. V obsahu tohoto stavu se odráží nějaký deficit, který může být buď ve fyzickém nebo sociálním bytí jedince. Motivace je pak proces směřující k odstranění tohoto deficitu a dosažení určitého druhu uspokojení. Je to tedy proces, který určuje zaměření, trvání a intenzitu chování a směřuje k udržování a obnovování optimálního vnitřního stavu spokojenosti (Nakonečný, 1996). Palán popisuje motivaci jako dynamický intrapsychický proces. V tomto procesu vzájemné vztahy podnětů subjektu a prostředí vytvářejí napětí, soustředění a zaměření aktivity, která povede k cíli. Je to tedy vzájemný vztah a souhrn hybných sil neboli motivů či pohnutek, které ovlivňují a aktivizují lidské jednání (Palán, 2002).

Armstrong dodává, že motivace má tři složky, kterými jsou směr, úsilí a vytrvalost. Směr definuje jako to, co se jedinec snaží dělat. Úsilí popisuje, s jakou pílí jedinec danou činnost dělá a vytrvalost definuje, jak dlouho se o to daný jedinec pokouší (Armstrong, 2007).

1.2.1 Motiv

Jak již vyplývá z předchozí kapitoly, motiv je tedy jakousi vnitřní hybnou silou, která ovlivňuje či aktivizuje lidské jednání. *„Představuje určitou jednotlivou vnitřní psychickou sílu – popud, pohnutku. Může být chápán jako psychologická příčina či důvod určitého chování či jednání člověka, individualizuje jeho prožívání a dává jeho činnosti psychologický smysl.“* (Bedrnová, Nový, 1998, s. 222).

Dle Armstronga se dá motiv se charakterizovat jako důvod něco dělat či dát se určitým směrem. Lidé jsou motivováni tehdy, když očekávají, že jejich kroky, jejich činnost povede k dosažení jejich cíle (Armstrong, 2009). Nakonečný definuje motiv jako funkční prvek, který patří ke struktuře osobnosti a určuje směr a intenzitu jejího chování. Motivy vyjadřují psychologické příčiny či důvody lidského chování a dávají mu psychologický smysl. V užším smyslu jsou motivy vědomé záměry či cíle lidského jednání, v širším smyslu vyjadřují motivy cíle chování celkově, tj. i nevědomé účely chování (Nakonečný, 1995).

S pojmem motiv se pojí pojem cíle, protože obecným cílem každého motivu je dosáhnout určitého psychického stavu nasycení. Tento stav nasycení se dá specifikovat jako vnitřní uspokojení z dosažení cíle motivu. Jakmile je cíl dosažen, motiv už nepůsobí. Motiv určuje pouze směr, intenzitu a vytrvalost lidské činnosti (Dědina, Cejthamr, 2005).

1.2.2 Stimul

Motivy a stimuly můžeme definovat jako pohonné síly, které nám pomáhají jednat. Stimul je tedy stejně jako motiv jakousi pohnutkou, aktivizující lidské jednání. Mezi motivy a stimuly je však rozdíl (Plamínek, 2008). Stimul je podnět vyvolávající změny

v motivaci člověka. Stimuly můžeme rozlišovat na tzv. impulsy a incentivy. Impulsy jsou endogenní neboli vnitřní podněty, které signalizují jakousi změnu v těle nebo mysli člověka. Mezi impulsy se řadí takové stavy těla, jako např. bolest zubu, která vyvolá motiv navštívit zubního lékaře, nebo pocit tělesné únavy, která vyvolá motiv odpočinku apod. Naopak incentivy jsou podněty exogenní neboli vnější. Mezi tyto podněty přicházející z vnějšího prostředí můžeme řadit například pochvalu za dobrý výkon či povýšení v zaměstnání (Bedrnová, Nový, 1998).

1.2.3 Stimulace

Stejně jako mezi motivem a stimulem existuje rozdíl mezi motivací a stimulací. Je tedy třeba tyto dva pojmy od sebe odlišit. Motivace, jak bylo již zmíněno, je proces, ve kterém působí vnitřní hybné síly, které orientují činnost člověka určitým směrem. Naopak stimulace je vnější působení na psychiku člověka. V důsledku stimulace dojde k určitým změnám činnosti člověka prostřednictvím psychických procesů, a hlavně prostřednictvím změny jeho motivace. Stimulaci tedy můžeme definovat jako vnější působení na psychiku jedince, na jeho motivaci nejčastěji prostřednictvím aktivního jednání jedince jiného. Účinek stimulace je závislý na mnoha faktorech. Mezi tyto faktory patří vnitřní prostředí, motivační struktura, určitá, relativně stálá připravenost podnět přijmout nebo nepřijmout (Bedrnová, Nový, 1998). Stimulace je tedy proces vnějšího působení na psychiku, který vyvolává vnitřní proces motivace. Motivujícím podnětem však může být pouze takový vnější podnět, který má vztah k trvalým nebo aktuálně se tvořícím motivům (Nakonečný, 1997).

1.2.4 Typy motivace

Motivaci lidského jednání můžeme dělit na dva typy, motivace vnitřní a motivace vnější.

Vnitřní motivace je intrapsychický proces. Tento proces má zdroj ve vnitřní situaci člověka (Nakonečný, 1996). „*U vnitřní motivace (nazývané také intrinsická motivace) leží motiv, který vyvolává jednání, v osobě a vztahuje se bezprostředně k obsahu a cílům úkolu.*“

(Daigeler, 2008, s. 64). Vnitřní motivace je soubor faktorů, které ovlivňují chování a jednání člověka. Tyto faktory si člověk vytváří sám. Mezi tyto faktory můžeme řadit například pocit autonomie, odpovědnosti či příležitost rozvíjet dovednosti a schopnosti (Armstrong, 2007).

Vnější motivací rozumíme motivaci, která přichází z vnějšího okolí člověka. Do vnější motivace spadá například odměna ve formě zvýšení platu či pochvala. Motivace nemusí být vždy pouze pozitivní, může být i negativní, proto zde spadají také tresty (Armstrong, 2007). Určité vnější podněty, jako jsou například peníze se stávají motivujícími pouze za podmínky příslušného vnitřního „vyladění“, které je dáno stavem trvalých a aktuálních potřeb individua (Nakonečný, 1996). Vnější motivace nepůsobí trvale. Pokud se vytratí vnější podnět vyvolávající motivaci, vytratí se i motivace (Daigeler, 2008).

Platí, že motivace vnitřní bývá silnější než motivace vnější. Je tomu tak proto, že vnější motivy nemusejí nutně působit dlouhodobě. Naopak motivy vnitřní jsou součástí jedince a mají tak hlubší a dlouhodobější účinek (Armstrong, 2007).

1.2.5 Zdroje motivace

Zdroje motivace jsou skutečnosti vytvářející motivaci. Zdrojů motivace může být spousta, k základním zdrojům motivace patří potřeby, návyky, zájmy, hodnoty a hodnotové orientace a ideály. Tyto základní zdroje motivace popisují ve své publikaci Bedrnová, Nový (1998):

Potřeby

Nakonečný uvádí, že za základní zdroj motivace jsou považovány potřeby. Z potřeb se pak dále vyvíjejí ostatní formy motivů. *„Pojem potřeby vyjadřuje základní formu motivu, a to ve smyslu nějakého deficitu (nedostatku) v biologické či sociální dimenzi bytí.“* (Nakonečný, 1995, s. 125). Potřeba je chápána jako prožívaný nedostatek něčeho, co je pro daného člověka významné či potřebné. Tento prožívaný nedostatek si nemusí jedinec vždy zcela uvědomovat. Potřebu jedinec prožívá jako nelibý stav napětí,

který vyvolává tendence odstranit toto napětí. Pocit nedostatku tedy vyvolává potřebu, která vyvolá motiv k činnosti zaměřené na cíl. Odstranění nedostatku pak vede k uspokojení potřeby (Bedrnová, Nový, 1998).

Návyky

Návyky jsou činnosti, které člověk v průběhu svého života často či pravidelně opakuje. Díky pravidelnosti se člověku tyto činnosti postupně zautomatizují a stávají se z nich stereotypy. V daných situacích se pak tyto činnosti probouzejí v člověku automaticky. Návyk lze také definovat jako naučený vzorec chování. V dané situaci návyk tedy funguje jako vnitřní pohnutka, motiv zachovat se určitým způsobem. Návyky mohou být výsledkem výchovy, ale také sebeutvářecích aktivit každého člověka (Bedrnová, Nový, 1998).

Zájmy

Dalším zdrojem motivace jsou zájmy. Zájem lze definovat jako dlouhodobé zaměření jedince na určitou oblast předmětů či jevů. Toto zaměření je spojeno s aktivizací či činností jedince (Bedrnová, Nový, 1998). Zájem může navazovat na potřebu, dá se chápat jako odvozená potřeba, kterou jedinec uspokojuje prováděním určité zajímavé činnosti (Výrost, Slaměník, 2008). Nakonečný uvádí, že podstatou zájmu je afektivní zaujetí k poznávání něčeho. Toto zaujetí je spojené se zálibou zabývat se určitým předmětem jako objektem poznání (např. zájem o historii). Zájem je tedy zabývání se něčím, co vyvolává v jedinci hluboké zaujetí. Také uvádí, že podstatným znakem zájmu je pozornost, ale zájem je víc než pozornost. Zájem definuje jako výběrovou a trvalejší pohotovost pozornosti vůči určitým objektům (Nakonečný 1997).

Hodnoty

Během života člověk poznává různé skutečnosti, které hodnotí neboli přisuzuje jim určitý význam, hodnotu. Hodnoty tedy znamenají subjektivní individuální smysl pro konkrétního jedince. Tato hodnocení jedince představují jeho hodnotový systém neboli hierarchii hodnot. Některým skutečnostem člověk přisuzuje hodnoty vyšší a jiným naopak nižší. Tento zmiňovaný hodnotový systém je významným zdrojem motivace lidské činnosti (Bedrnová, Nový, 1998). Hodnoty také mohou být jakýmsi pojetím dobra, které funguje jako motiv jeho obrany. Člověk tedy hlídá sám sebe, aby byl takový, jaký chce být (Nakonečný, 1996).

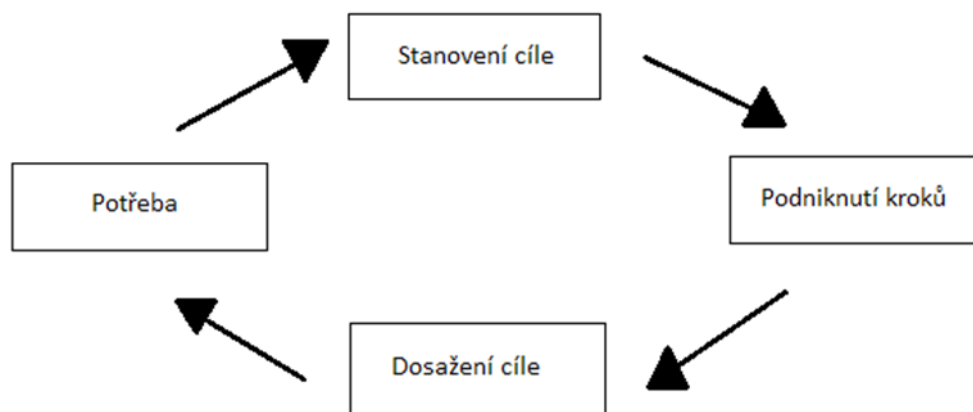
Ideály

Ideál je určitá představa, která může být buď ideová nebo názorná. Je to představa něčeho, pro jedince velmi žádoucího, pozitivně hodnoceného, co pro něj představuje významný cíl jeho úsilí. Ideály mohou být nejrůznější skutečnosti či jevy, jako například typ osobnostního profilu nebo životní cíle. Na vzniku ideálu má podíl především působení sociálních faktorů vývoje a utváření osobnosti člověka (Bedrnová, Nový, 1998). Ideály jsou tedy abstraktní koncepty, které fungují jako vnitřní stimuly a aktivizují jednání jedince k jejich dosahování (Nakonečný, 1996).

1.2.6 Proces motivace

Motivace začíná ve chvíli, kdy jedinec zjistí, že má nějaké neuspokojené potřeby. Toto zjištění může být vědomé ale také mimovolní. Neuspokojené potřeby vytváří přání něčeho dosáhnout či něco získat neboli uspokojit tyto potřeby. Když si člověk tyto potřeby uvědomí, následuje stanovení cíle, jehož dosažení má potřeby uspokojit. Dále si člověk volí cesty nebo způsoby chování, které mají vést k dosažení stanoveného cíle. Když je cíl dosažen a potřeby uspokojené, je pravděpodobné, že kroky, jež vedly k dosažení cíle, člověk zopakuje objeví-li se podobné potřeby. Jestliže ale cíle dosaženo není, je méně pravděpodobné, že člověk použije v budoucnu stejné kroky (Armstrong, 2007). Proces motivace se dá tedy rozdělit na potřebu,

stanovení cíle, podniknutí kroků a dosažení cíle. Proces motivace vychází ze tří složek. Těmito složkami jsou směr – to, co se jedinec snaží dělat, úsilí – s jakou pílí se o to pokouší a vytrvalost – jak dlouho se o to pokouší (Duchoň, Šafránková, 2008).

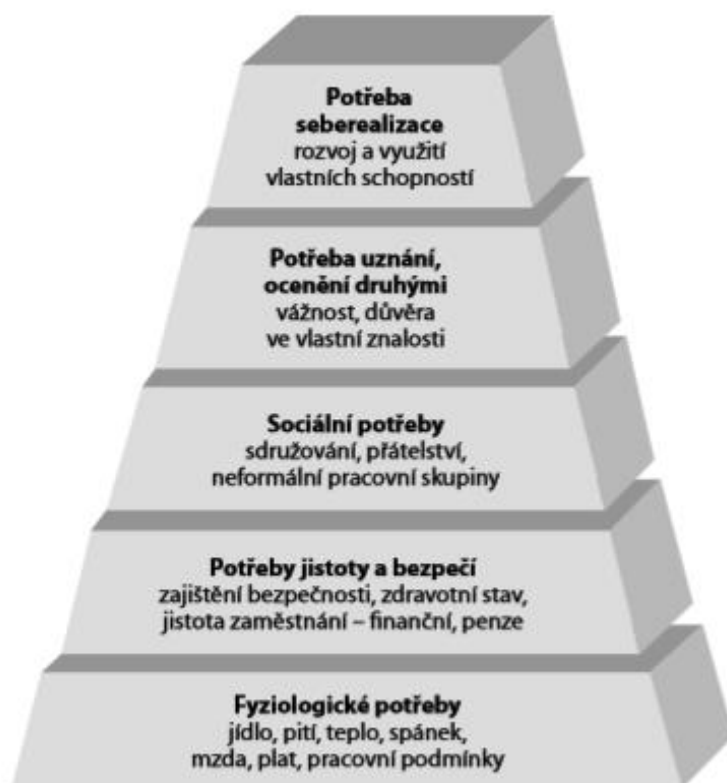

Obrázek 1: Proces motivace (Zdroj: Armstrong, 2007)

1.2.7 Potřeby

Jak již bylo zmíněno v kapitole popisující zdroje motivace, potřeba je jakýsi prožívaný nedostatek něčeho, co je pro člověka významné či potřebné. Pocit nedostatku pak vyvolá motivaci k určité činnosti (Bedrnová, Nový, 1998).

Potřeby můžeme různě dělit. Hierarchickým uspořádáním lidských potřeb se zabýval psycholog Abraham Maslow. Maslowova hierarchie potřeb, také známá jako Maslowova pyramida potřeb, je jedna z nejnámějších teorií motivace. Tato teorie říká, že jednání člověka ovlivňují potřeby, které lze hierarchicky uspořádat. V tomto uspořádání stojí nejnižší základní fyziologické potřeby, jako je například potřeba jídla a pití či spánku. Těsně nad těmito potřebami stojí potřeby jistoty a bezpečí. Jakmile jsou tyto potřeby uspokojeny, člověk má zájem uspokojit potřeby vyšší, potřeby sociálních jistot a uznání. Nejvýše pak stojí potřeba seberealizace, rozvoj a využití vlastních schopností (Veber a kol., 2009).

Obrázek 2: Maslowova hierarchie potřeb (Zdroj: Veber a kol., 2009)

Dle Maslowa jsou potřeby uspořádány hierarchicky, protože uspokojením určité úrovně potřeb její význam klesá a nastupuje další, vyšší úroveň. Aby se nějaká potřeba mohla objevit, musí být uspokojeny všechny potřeby, které jí předcházejí (Bělohlávek, 1996).

Abraham Maslow byl první, kdo vnesl řád do složitého a nepřehledného systému lidských potřeb. V průběhu času se však ukázalo, že tato teorie má hodně nedostatků. (Bělohlávek, 1996). Maslowova teorie má však mnoho kritiků, včetně Maslowa samotného, který vyslovil určité pochybnosti o platnosti přísně uspořádané hierarchie. Různí lidé mohou mít různé priority a nedá se s jistotou tvrdit, že lidské potřeby se vyvíjejí důsledně hierarchicky (Armstrong, 2007).

Na Maslowovu hierarchii potřeb navázal Clayton Paul Alderfer se svou teorií motivačních potřeb ERG – existence, vztahy, růst. Alderfer Maslowovu teorii potřeb

přizpůsobil novým poznatkům o lidském chování a původních pět úrovní potřeb zredukoval na tři. Potřeby existenční, které zahrnují veškeré materiální a fyziologické potřeby. Potřeby vztahové, do kterých spadají veškeré vztahy (nenávist, přátelství, láska) k lidem, se kterými se člověk stýká. Neuspokojení těchto potřeb vede k emocionálnímu odstupu jedince. Potřeby růstové, které se dají definovat jako potřeby osobního rozvoje jedince, spočívají v tvořivé práci jedince na sobě a na svém okolí (Bělohlávek, 1996).

Potřeby růstové
Potřeby vztahové
Potřeby existenční

Obrázek 3: Existence – vztahy – růst (Zdroj: Bělohlávek, 1996)

Alderfer narozdíl od Maslowa popíral hierarchii potřeb, nerozděloval tedy potřeby na vyšší a nižší. Pouze připustil, že jednotlivé potřeby mohou mít různý stupeň konkrétnosti. Potřeby existenční jsou zcela konkrétní, zatímco potřeby vztahové jsou abstraktnější a potřeby růstové jsou již zcela abstraktní. Alderfer nesouhlasil ani s tvrzením Maslowa, že uspokojením potřeby se její význam vytratí. Dle Alderfera sice uspokojením potřeb existenčních a vztahových klesá jejich význam, ale uspokojením potřeb růstových se jejich význam ještě zvyšuje. Podobně jako Maslow i Alderfer připustil, že když uspokojíme konkrétní potřeby, objeví se potřeby abstraktní. Pokud však potřeby neuspokojíme, může nastat jedna ze dvou podob frustrační regrese. Frustrační cyklus růstu, který se projevuje tak, že po uspokojení potřeb vztahových dochází k zesílení potřeb růstových. Pokud se jedinci nedaří růstové potřeby uspokojit, opět narůstá význam potřeb vztahových. Frustrační cyklus vztahový, projevující se tak, že potřeby vztahové narůstají v důsledku uspokojení potřeb existenčních. Při frustraci vztahových potřeb, dojde k posílení potřeb existenčních (Bělohlávek, 1996).

Dělením potřeb se však zabývá mnoho autorů. Bedrnová a Nový ve své knize uvádí dělení potřeb na dva typy. Prvním typem jsou potřeby primární, které jsou spojeny

s činností a funkcemi lidského těla, jako například potřeba vzduchu, jídla, pití či spánku. Druhým typem jsou potřeby sekundární, mezi které patří potřeby sociální a psychogenní. Tyto potřeby jsou spjaté s člověkem, jako se společenským tvorem. Patří zde například potřeba lásky či potřeba seberealizace (Bedrnová, Nový, 1998).

Kolář a kol. uvádí dělení potřeb do třech skupin. První jsou potřeby biologické, do kterých patří například potřeba spánku, jídla, pití, tepla, sexuální potřeby. Do druhé skupiny patří potřeby kulturní, jako je potřeba vzdělávat se, dělat sport, číst knihy apod. Třetí skupinou jsou potřeby psychické, do kterých spadá potřeba poznávání, bezpečí, pozitivního hodnocení, lásky apod (Kolář a kol., 2012).

1.2.8 Vzdělávací potřeby

Vzdělávací potřeby vznikají jako hypotetický stav, který může být uvědomovaný či neuvědomovaný, kdy jedinci chybí znalosti nebo dovednosti, které mají význam pro jeho další existenci, tedy pro zachování psychických (i fyzických) nebo společenských funkcí. Dají se také definovat jako interval mezi aktuálním výkonem a předem definovaným standardem výkonnosti. Vzdělávací potřeby vznikají z tendence člověka dosáhnout rovnováhy mezi svými možnostmi a možným sociálním a pracovním uplatněním. Jsou ovlivňovány hlavně trhem práce, ale také osobnostními a společenskými vlivy (Palán, 2002). Vzdělávací potřeby mohou mít dimenzi objektivní, kdy je deficit vědomostí, dovedností a schopností ve vztahu k jedinci vymezován zvenku, tedy jinou osobou, může být identifikován například zaměstnavatelem. Dále subjektivní, kdy deficit pociťuje jedinec sám. Subjektivně pociťované vzdělávací potřeby se dále dělí na dva typy. Prvním typem jsou potřeby vnímané jako tlak okolí (představa jednotlivce o požadavcích trhu práce). Druhým typem jsou potřeby vnímané jako vnitřní tah (snaha o osobní uspokojení či rozvoj) (Šedřová, Novotný, 2006).

Potřeby, které jsou hlavním zdrojem pro motivaci ke vzdělávací činnosti, můžeme rozdělit do třech skupin. Toto dělení uvádí ve své publikaci Lokšová a Lokša. Jsou to potřeby poznávací, sociální a výkonové (Lokšová, Lokša, 1999).

Poznávací potřeby můžeme definovat jako touhu po vědění, vedou dospělého člověka k získání nových vědomostí, znalostí a dovedností (Barták, 2008). Poznávací potřeby jsou projevy v tendenci systematizovat a uspořádat skutečnosti prostřednictvím kognitivních činností. Tyto potřeby se u jedince vytváří ve školním věku a jsou rozvíjeny v průběhu celé školní docházky. Ovlivňuje je hmotné a sociální prostředí, ve kterém jedinec vyrůstal (Hrabal, Man, Pavelková, 1984). Z poznávacích potřeb vychází poznávací motivace. Motivem, vycházejícím z těchto potřeb, jsou kognitivní zájmy, ty představují motivaci, která odpovídá klasické představě o vzdělávání dospělých a vychází z vlastní hodnoty znalostí a jejich získávání (Beneš, 2008).

Sociální potřeby jsou potřeby kontaktu s jinými lidmi. Souvisí s navazováním kontaktu s vrstevníky a také navazováním sociálních vztahů s ostatními účastníky vzdělávání (Veteška, Vacínová, 2011). Do potřeb sociálních spadá potřeba pozitivních vztahů, která je jednou ze základních lidských potřeb a je uspokojována kladnými citovými vztahy. Dále potřeba prestiže, tedy vysokého sociálního hodnocení a potřeba vlivu či moci (Hrabal, Man, Pavelková, 1984). Z potřeb sociálních tedy také vycházejí motivy ke vzdělávání. Beneš s odkazem na různé světové výzkumy uvádí jako motiv vzdělávat se mimo jiné i sociální kontakt. Jedná se o snahu účastníků vzdělávání navázat nové kontakty, zlepšit svou sociální pozici a pochopit ostatní. Účastníci vzdělávání mohou mít potřebu účastnit se skupinových aktivit a spřátelit se s ostatními (Beneš, 2008).

Výkonové potřeby se dají také definovat jako potřeby dosažení úspěšného výkonu či potřeby vyhnoutí se neúspěchu. V jedinci se přirozeně nachází potřeba úspěšného výkonu, kompetencí a samostatnosti. Motivace ke vzdělání se zvyšuje, když se jedinec pohybuje v prostředí, které je spojeno s vysokými, ale přiměřenými nároky (Lokšová, Lokša,

1999). Výkonové potřeby se projevují touhou po uplatnění svých schopností, vedou jedince k vykonání něčeho obtížného a posilují pocit smysluplné činnosti a užitečnosti (Veteška, Vacínová, 2011). Motivy ke vzdělávání, vycházející z výkonových potřeb mohou být také profesní důvody, například rozvoj vlastní pozice v zaměstnání či povýšení. (Beneš, 2008).

1.2.9 Motivace ke vzdělávání

Motivace je základní podmínkou pro aktivní účast ve vzdělávacím procesu. Motivaci v kontextu vzdělávání členíme na motivaci habituální (motivy, odvozující se od dříve získaných postojů) a motivaci aktuální (působí momentální motivy, které jsou krátkodobé, například strach z pracovního uplatnění) (Palán, 2002). Motivaci ke vzdělávání ovlivňují vnější i vnitřní faktory. Mezi ty vnější patří například působení sociálního okolí, vnější očekávání, společenské vztahy, dosažený stupeň vzdělání či pracovní pozice. Mezi faktory vnitřní patří charakteristika osobnosti, zájem o danou problematiku, uvědomování si vlastních hodnot a kognitivní zájmy (Zormanová, 2017).

Beneš uvádí, že různé skupiny lidí mají různou motivaci se vzdělávat. Rozdíly v motivaci závisí například na věku, pohlaví, dosaženém vzdělání, či sociálním postavení (Beneš, 2008). S tímto tvrzením se shoduje také Zormanová, která ve své publikaci popisuje, že motivy dospělých ke vzdělávání se mohou lišit v závislosti na mnoha faktorech. Mezi tyto faktory patří například věk, pohlaví, dosažené vzdělání, životní fáze, socioekonomický status, rodinný stav či místo bydliště. U mladší generace je motivace ke vzdělávání spojena hlavně s pracovní kariérou. V rámci profesního vzdělávání je motivace spojena s vizí pracovního uplatnění, s karierním růstem nebo udržením stávající pracovní pozice. Naopak u generace starší představuje vzdělávání možnost efektivního trávení volného času (Zormanová, 2017).

1.2.10 Shrnutí kapitoly

V této kapitole, která se věnovala motivaci, jsme si nastínili problematiku motivace. Z předchozích definic lze obecně motivaci chápat jako proces, ve kterém působí vnitřní hybné síly, motivy, které orientují činnost člověka určitým směrem a vedou k dosažení určitého cíle. Je to tedy nějaká aktivizace lidského jednání. Motivace bývá spuštná nějakým deficitem, nedostatkem něčeho, vyvolávajícím potřebu tento deficit odstranit a dosáhnout určitého uspokojení. Motivace se dělí na tři složky, směr, úsilí a vytrvalost.

Poté jsme si v této kapitole definovali pojem motiv. Jak již vyplývá z předchozích definic, motiv můžeme chápat jako vnitřní sílu či pohnutku, která ovlivňuje lidské jednání, určuje směr a intenzitu lidského chování. Je to příčina či důvod lidského chování. Každý motiv je spojen s cílem, kterého chce jedinec dosáhnout. Tímto cílem je jakýsi psychický stav nasycení.

Další pojmy, kterými se tato kapitola zabývala byly stimul a stimulace. Stimul je tedy pohnutka, která vyvolává změnu v motivaci člověka a můžeme ho dělit na impulsy či incentivy. Impulsy jsou podněty vnitřní a incentivy jsou podněty vnější. Proces stimulace je potom vnější působení na psychiku jedince, v jehož důsledku dojde ke změnám jeho činnosti, a to hlavně prostřednictvím změny jeho motivace. Stimulace probíhá většinou prostřednictvím aktivního jednání jiného jedince.

Jak již z další podkapitoly vyplývá, motivaci lidského jednání dělíme na dva typy. Můžeme ji rozdělit na vnitřní a vnější. Vnitřní motivaci si jedinec vytváří sám a vnější motivace přichází z vnějšího okolí. Základní zdroje motivace jsou potřeby, návyky, zájmy, hodnoty a hodnotové orientace a ideály. Já jsem se ve své práci věnovala pouze potřebám, které budu dále zkoumat v empirické části.

Dále jsme si v této kapitole popsali proces motivace, který začíná zjištěním neuspokojené potřeby, což vede ke stanovení cíle. Po stanovení cíle dochází k podniknutí kroků pro dosažení tohoto cíle a následuje dosažení cíle.

Klíčovým tématem této kapitoly je téma potřeby, jelikož potřeby budu dále zkoumat v empirické části práce. S problematikou potřeb jsme se seznámili v sedmé podkapitole. Potřeby si můžeme definovat jako prožívaný nedostatek něčeho, co je pro jedince důležité či potřebné. Tento nedostatek je zdrojem lidské motivace. Dělením potřeb se zabývá mnoho autorů a každý je dělí trochu jinak. Všichni se však shodnou na tom, že nejnižší jsou potřeby biologické a poté následují potřeby ostatní. Konkrétně jsem se pak v této kapitole věnovala vzdělávacím potřebám. Vzdělávací potřeby si můžeme definovat jako stav deficitu znalostí či dovedností či jako interval mezi aktuálním výkonem a předem definovaným standardem výkonnosti. Vzdělávací potřeby mohou mít dimenzi objektivní, kdy je deficit vědomostí a dovedností vymezován jinou osobou, či subjektivní, kdy tento deficit pocítuje jedinec sám. Dělení potřeb na objektivní a subjektivní použiji při svém výzkumu při určování, zda studenti mají motivaci vycházející ze vzdělávacích potřeb objektivních či subjektivních.

Uvedli jsme si dělení potřeb, které jsou hlavním zdrojem pro motivaci ke vzdělávání na tři typy. Tyto tři typy potřeb tedy vyvolávají motivaci ke vzdělávání. Prvním typem jsou potřeby poznávací, druhý typ jsou potřeby sociální a třetí jsou potřeby výkonové. Toto dělení potřeb použiji při svém výzkumu a budu tedy zkoumat, které z těchto potřeb si respondenti skrze vzdělávání naplňují nejvíce.

Na konci kapitoly jsme si popsali motivaci ke vzdělávání. Motivace ke vzdělávání je tedy hlavní podmínkou pro aktivní účast na vzdělávání a vychází právě z již zmiňovaných potřeb. Motivaci můžeme dělit na habituální a aktuální a mohou ji ovlivňovat faktory vnější či vnitřní. Jak již bylo zmíněno motivace ke vzdělávání se může lišit v mnoha faktorech. Já ve svém výzkumu ověřím, zda existují rozdíly v motivaci ke vzdělávání v závislosti na pohlaví.

2 Empirická část

Empirická část mé bakalářské práce je zaměřena na kvantitativní výzkum formou dotazníkového šetření. Výzkum budu provádět na studentech prvního ročníku kombinovaného studia oboru andragogika ve specializaci na personální rozvoj a studentech druhého a třetího ročníku kombinovaného studia oboru andragogika v profilaci na personální management v bakalářském programu na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Cílem výzkumu je určit, jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skrze vzdělávání.

Před zahájením výzkumu jsem si stanovila tři hypotézy:

Hypotéza číslo 1 *„Nejvíce si studenti kombinované formy studia naplňují skrze vzdělávání potřeby poznávací.“*

Hypotéza číslo 2 *„Motivace ke vzdělávání se liší v závislosti na pohlaví.“*

Hypotéza číslo 3 *„Většina studentů má motivaci vycházející z potřeb subjektivních.“*

2.1 Výzkumný vzorek

Dotazníkové šetření budu provádět na studentech prvního ročníku kombinovaného studia oboru andragogika ve specializaci na personální rozvoj. V tomto ročníku studuje 34 studentů. Dále budu šetření provádět u studentů druhého a třetího ročníku kombinovaného studia oboru andragogika v profilaci na personální management. V druhém ročníku studuje 29 studentů a ve třetím 22 studentů. Výzkumný vzorek tedy tvoří 85 respondentů.

2.2 Dotazníkové šetření

Úvod dotazníku seznamuje respondenty s obsahem a cílem kvantitativního výzkumu. Dále se dotazník skládá z deseti otázek. Otázky 1-4 zjišťují strukturu respondentů. Otázka číslo 5 zkoumá, zda motivace ke vzdělávání u studentů vychází z potřeb objektivních či subjektivních. Otázky 6 a 7 se zabývají motivací vycházející z potřeb výkonových. Otázky 8 a 9 zkoumají motivaci, která vychází z potřeb sociálních a otázka 10 zkoumá motivaci vycházející z potřeb poznávacích. Vyhotovený dotazník se nachází v příloze číslo 1.

Před zahájením výzkumu jsem si stanovila tři hypotézy:

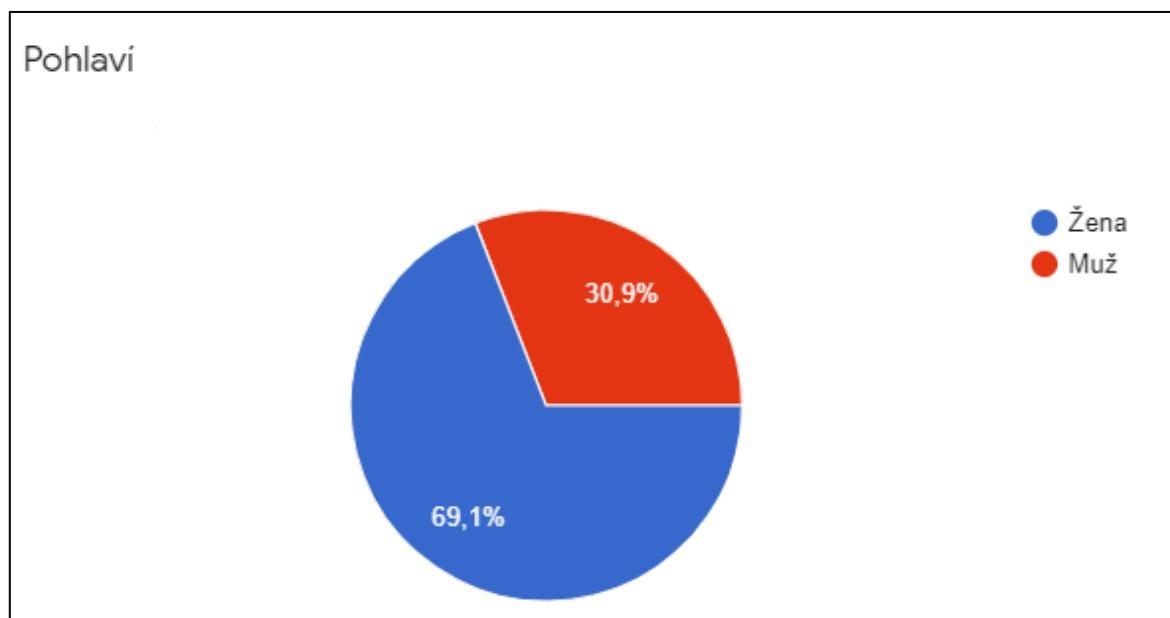
K potvrzení či vyvrácení hypotézy číslo 1 budou sloužit otázky číslo 6-10. K potvrzení či vyvrácení hypotézy číslo 2 bude sloužit otázka číslo 1 a otázky číslo 6-10. K potvrzení či vyvrácení hypotézy číslo 3 bude sloužit otázka číslo 5.

2.2.1 Sběr dat

S prosbou o vyplnění dotazníku jsem se, jak jsem již zmiňovala, obrátila na studenty prvního ročníku kombinovaného studia oboru andragogika ve specializaci na personální rozvoj a studentů druhého a třetího ročníku kombinovaného studia oboru andragogika v profilaci na personální management v bakalářském programu na Univerzitě Palackého v Olomouci. Dotazník v papírové formě jsem studentům prvního a třetího ročníku rozdala osobně. Studentům druhého ročníku byl dotazník rozeslán na jejich e-mailové adresy. Dotazník vyplnilo celkem 55 studentů. Celkový počet studentů ze všech tří ročníků je 85. Výzkumu se tedy zúčastnilo 64,7 % z celkového počtu studentů.

2.2.2 Struktura respondentů

Otázky číslo 1–4 zjišťovaly strukturu respondentů dle pohlaví, věku nejvyššího dosaženého vzdělání, zaměstnání. Získali jsme tak bližší informace o 55 respondentech, kteří se zúčastnili dotazníkového šetření.

Graf 1: Rozdělení respondentů dle pohlaví (Zdroj: vlastní zpracování)

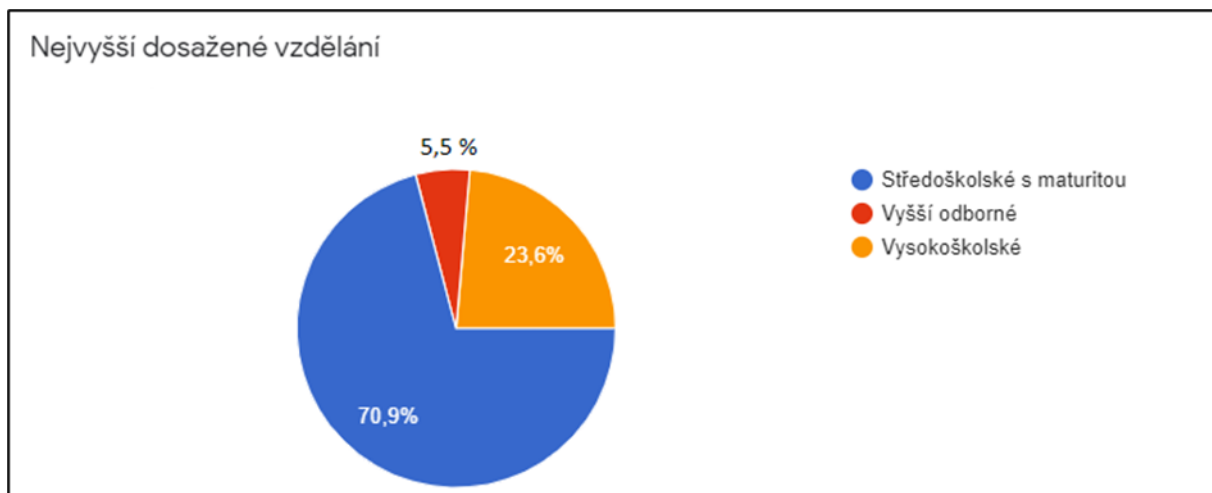
Graf číslo 1 zobrazuje podíl mužů a žen, kteří se zúčastnili dotazníkového šetření. Většinu respondentů tvořily ženy, kterých bylo 38 a tvořily tedy 69,1 % z celkového počtu respondentů. Zúčastněných mužů bylo 17 a tvořili tedy zbylých 30,9 % z celkového počtu respondentů.

Věk	Absolutní četnost	Relativní četnost
20-29 let	24	43,6 %
30-39 let	16	29,1 %
40-50 let	15	27,3 %

Tabulka 1: Rozdělení respondentů dle věku (Zdroj: vlastní zpracování)

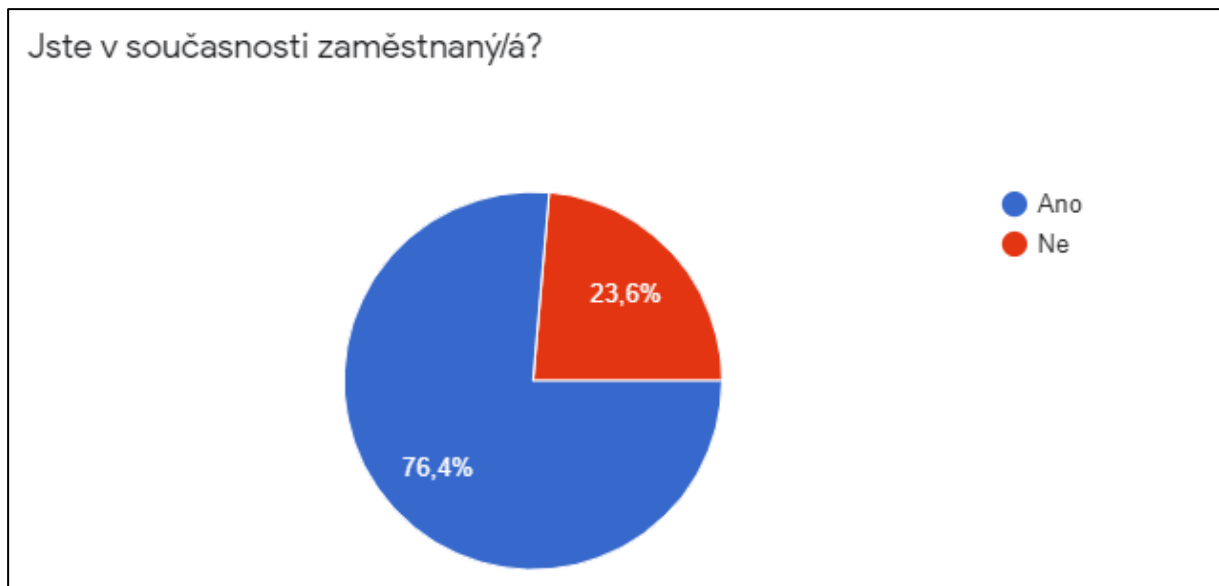
Věková struktura respondentů ukazuje největší zastoupení ve skupině 20-29 let. Tvořilo ji 24 respondentů, tedy 43,6 % z celkového počtu dotazovaných. Ve skupině 30-39 let bylo zastoupeno 16 respondentů, tvořili tedy 29,1 % dotazovaných. Nejmenší

zastoupení měli respondenti ve skupině 40-50 let, kteří tvořili 27,3 % z celkového počtu dotazovaných.

Graf 2: Rozdělení respondentů dle vzdělání (Zdroj: vlastní zpracování)

Tento graf zobrazuje strukturu respondentů podle nejvyššího dosaženého vzdělání. Největší část respondentů tvoří lidé se středoškolským vzděláním s maturitou. Respondentů se středoškolským vzděláním bylo 39, tvořili tedy 70,9 % z celkového počtu dotazovaných. Druhé největší zastoupení měli respondenti s vysokoškolským vzděláním, kterých bylo zúčastněno 13, což představuje 23,6 %. Nejmenší zastoupení pak měli respondenti s vyšším odborným vzděláním, byli pouze 3, tudíž tvořili 5,5 % z celkového počtu zúčastněných.

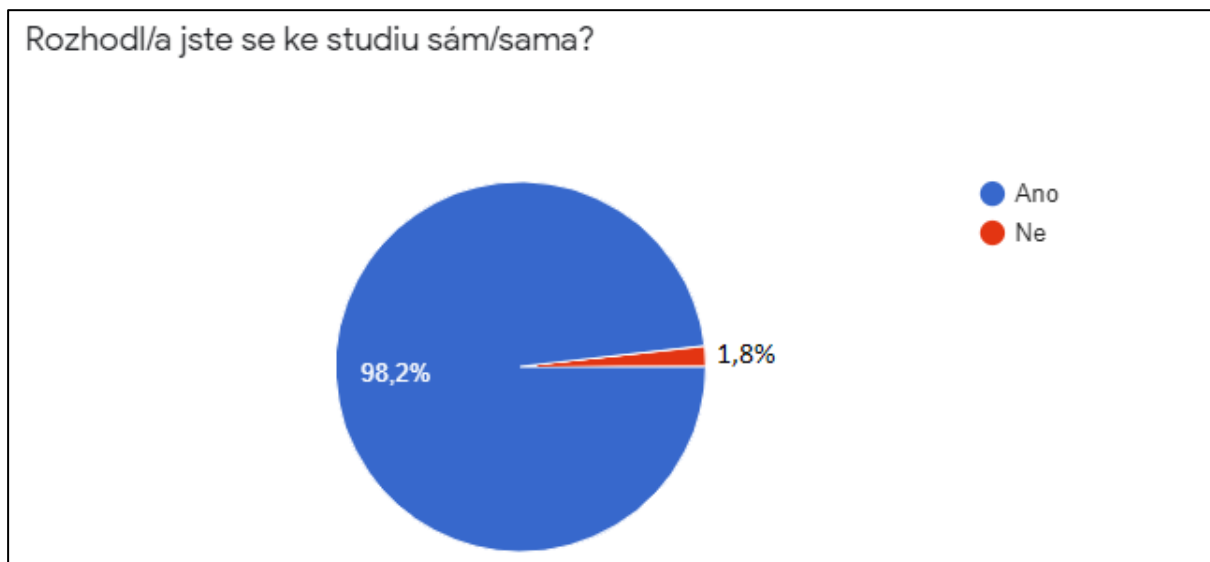

Graf 3: Rozdělení respondentů dle zaměstnání (Zdroj: vlastní zpracování)

Tento graf nám zobrazuje strukturu respondentů podle zaměstnání, tedy poměr zaměstnaných a nezaměstnaných respondentů. Převážná většina respondentů uvedla, že je zaměstnaná. Tvoří ji 42 respondentů, což je 76,4 % z celkového počtu dotazovaných. Zbýlých 13 respondentů je nezaměstnaných a tvoří tedy 23,6 % z celkového počtu.

2.2.3 Výsledky dotazníkového šetření

Otázka číslo 5 sloužila k rozdělení respondentů na ty, kteří mají motivaci vycházející z potřeb objektivních a ty, kteří mají motivaci vycházející z potřeb subjektivních.

Graf 4: Rozdělení respondentů dle toho, zda se rozhodli ke studiu sami (Zdroj: vlastní zpracování)

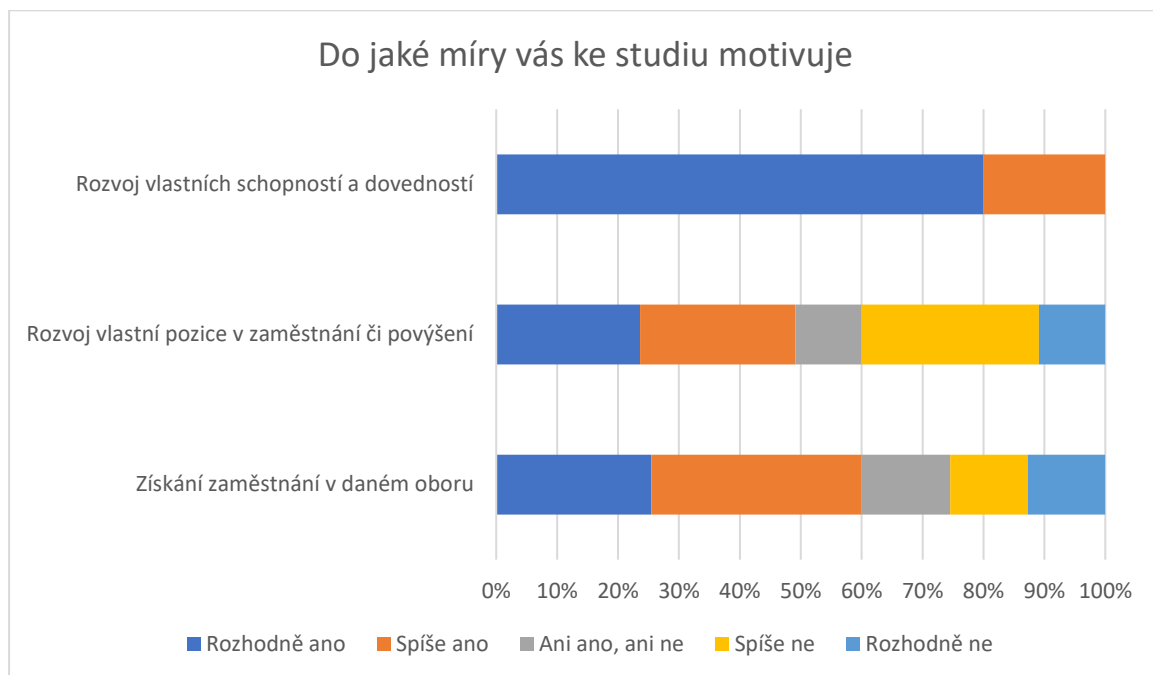
Graf odpovědí na otázku číslo 5 ukazuje, že převážná většina respondentů, tedy 54, což je 98,2 % se rozhodla ke studiu sama. Pouze jeden z respondentů odpověděl, že se ke studiu nerozhodl sám, tvoří 1,8 % z celkového počtu dotazovaných.

Závěr

98,2 % respondentů uvedlo, že se ke studiu rozhodli sami, tudíž jejich motivace ke vzdělávání vychází z potřeb subjektivních. Pouze 1,8 %, tedy jeden respondent uvedl, že se ke studiu nerozhodl sám, jeho motivace tak vychází z potřeb objektivních.

Otázky číslo 6-10 zkoumají míru motivace, vycházející z určitých skupin potřeb. Odpovědi respondentů jsou znázorněny v grafech. Míru motivace jsem u každé skupiny potřeb spočítala tak, že jsem sečetla všechny kladné odpovědi z daného okruhu otázek, poté vydělila počtem jednotlivých otázek, čímž mi vyšel poměr kladných odpovědí ku všem respondentům. Výsledky u jednotlivých skupin uvádím v procentech.

Otázky číslo 6 a 7 zjišťovaly míru motivace vycházející z výkonových potřeb.

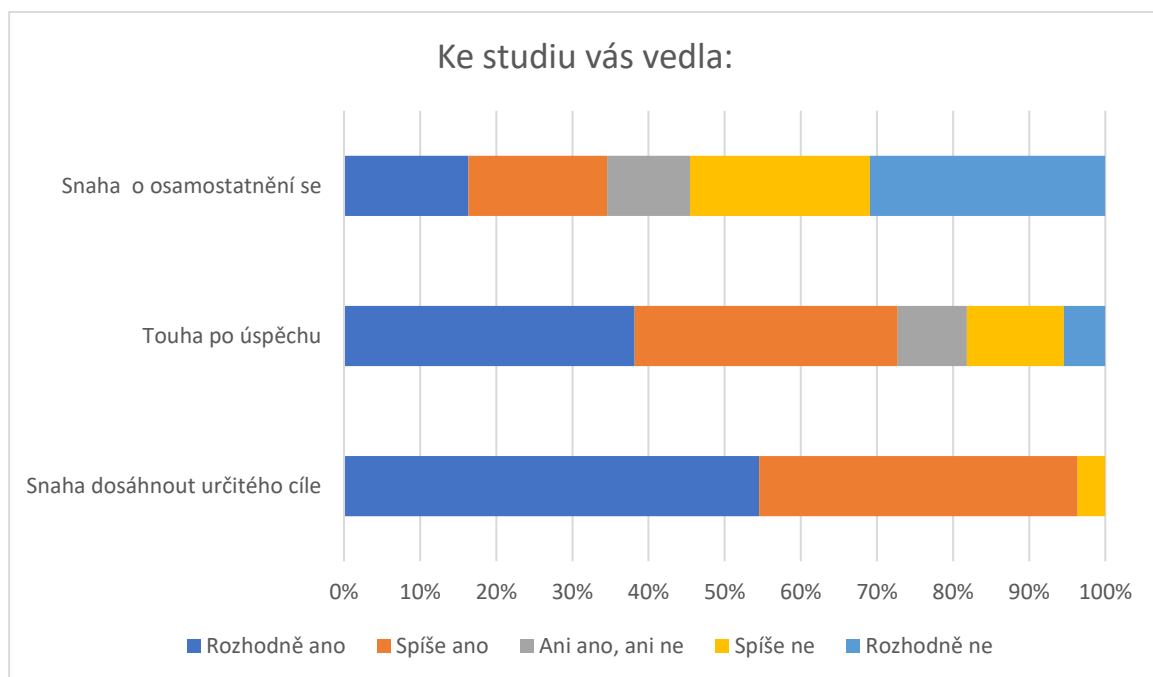
Graf 5: Odpovědi na otázku číslo 6 (Zdroj: vlastní zpracování)

U otázky číslo 6. jsem zkoumala motivaci ke studiu vycházející z výkonových potřeb. Otázka byla rozdělena na tři části.

V první části respondenti uváděli, do jaké míry je ke studiu motivuje získání zaměstnání v daném oboru. 14 respondentů odpovědělo „rozhodně ano“. Odpověď „spíše ano“ zvolilo 19 respondentů. Možnost „ani ano, ani ne“ si zvolilo 8 respondentů. Odpověď „spíše ne“ zadalo 7 respondentů. Stejně tak možnost „rozhodně ne“ zvolilo také 7 respondentů.

V druhé části této otázky respondenti odpovídali, do jaké míry je ke studiu motivuje rozvoj vlastní pozice v zaměstnání či povýšení. Odpověď „rozhodně ano“ si zvolilo 13 respondentů. Možnost „spíše ano“ si zvolilo 14 respondentů. „Ani ano, ani ne“ odpovědělo 6 respondentů. 16 respondentů odpovědělo „spíše ne“. Zbýlých 6 respondentů si zvolilo odpověď „rozhodně ne“.

Třetí část otázky se zabývala tím, do jaké míry studenty ke studiu motivuje rozvoj vlastních schopností a dovedností. Zde byly zvoleny pouze kladné odpovědi, tedy odpovědi „rozhodně ano“ a „spíše ano“. Možnost „rozhodně ano“ zvolilo 44 respondentů a možnost „spíše ano“ 11 respondentů.

Graf 6: Odpovědi na otázku číslo 7 (Zdroj: vlastní zpracování)

Otázkou číslo 7 jsem také zkoumala motivaci vycházející z potřeb výkonových a byla rozdělena do 3 částí.

Nejprve respondenti odpovídali, zda je ke studiu vedla snaha dosáhnout určitého cíle. Převážná většina odpověděla kladně. Největší zastoupení, 30 respondentů měla možnost „rozhodně ano“. Možnost „spíše ano“ pak zvolilo 23 respondentů. Možnosti „ani ano, ani ne“ a „rozhodně ne“ si nezvolil nikdo a „spíše ne“ zvolili pouze 2 respondenti.

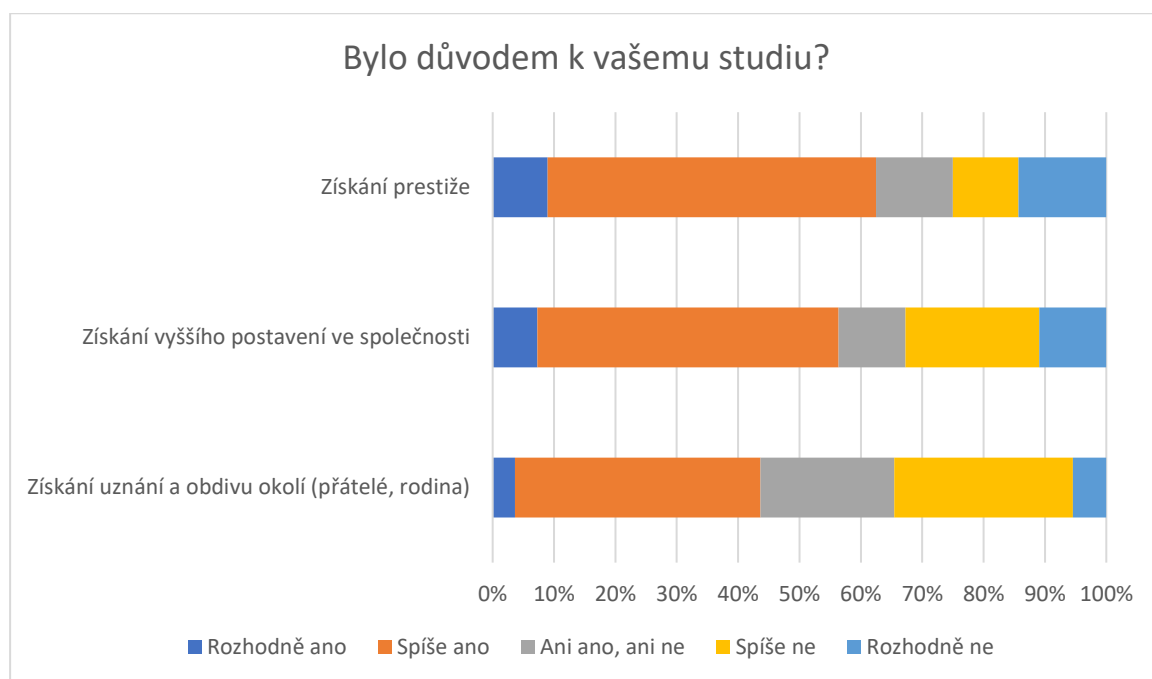
Dále jsem se respondentů ptala, jestli je ke studiu vedla touha po úspěchu. Zde také převažovaly odpovědi kladné. Odpověď „rozhodně ano“ si zvolilo 21 respondentů a „spíše ano“ 19 respondentů. Možnost „ani ano, ani ne“ zvolilo 5 respondentů. Odpověď „spíše ne“ si vybralo 7 respondentů a „rozhodně ne“ pouze 3 respondenti.

V poslední části respondenti odpovídali, jestli je vedla ke studiu snaha o osamostatnění se. V této části již převažovaly záporné odpovědi. Možnost „rozhodně ano“ zvolilo 9 respondentů a „spíše ano“ 10 respondentů. Odpověď „ani ano, ani ne“ zadalo 6 respondentů. „Spíše ne“ odpovědělo 13 respondentů a největší zastoupení, 17 respondentů měla odpověď „rozhodně ne“.

Závěr

Průměr všech kladných odpovědí, tedy odpovědí „rozhodně ano“ a „spíše ano“ ze všech respondentů u otázek 6 a 7, které zkoumaly míru motivace, vycházející z potřeb výkonových, je 68,78 %. Motivaci ke vzdělávání vycházející z potřeb výkonových má tedy více než polovina respondentů.

K určení míry motivace, která vychází ze sociálních potřeb, sloužily otázky číslo 8 a 9.

Graf 7: Odpovědi na otázku číslo 8 (Zdroj: vlastní zpracování)

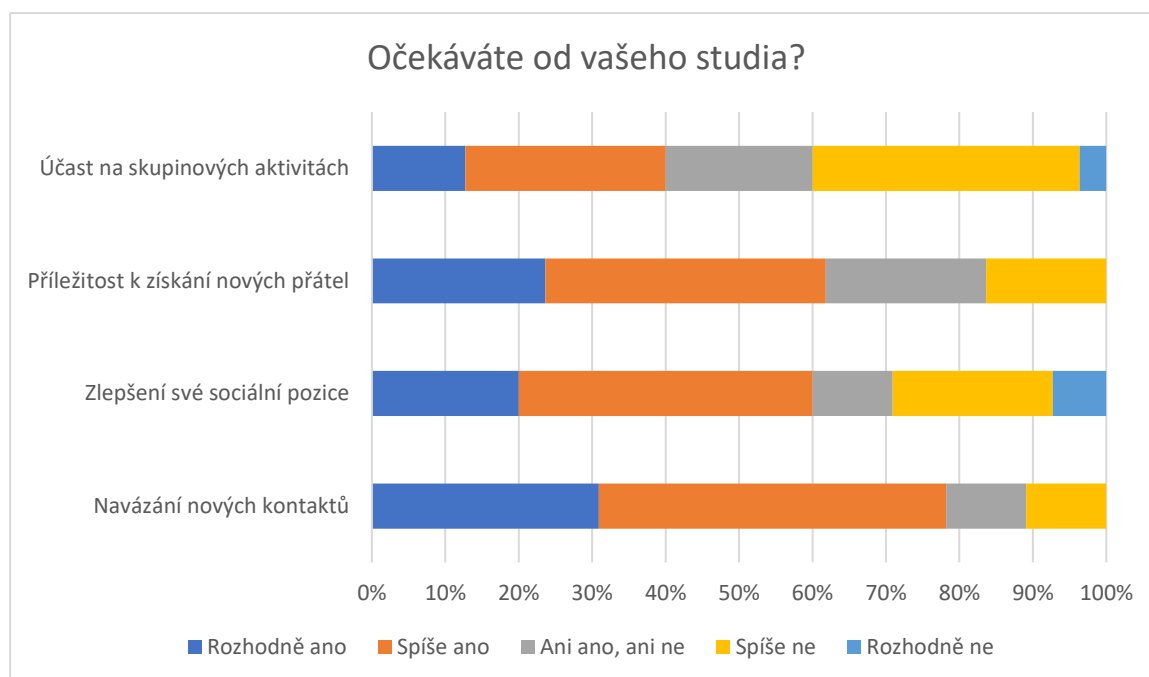
Otázkou číslo 8 jsem zkoumala motivaci ke studiu, která vychází z potřeb sociálních. Otázka měla tři části.

Nejprve respondenti odpovídali, zda bylo důvodem k jejich studiu získání uznání a obdivu od okolí (přátel, rodiny). Odpověď „rozhodně ano“ zadali pouze 2 respondenti. Možnost „spíše ano“ zvolilo 22 respondentů. „Ani ano, ani ne“ zvolilo 12 respondentů. 16 respondentů odpovědělo „spíše ne“ a 3 respondenti „určitě ne“.

V další části respondenti odpovídali, zda bylo důvodem k jejich studiu získání vyššího postavení ve společnosti. Možnost „rozhodně ano“ zvolili pouze 4 respondenti. Největší zastoupení měla odpověď „spíše ano“, kterou zvolilo 27 respondentů. „Ani ano, ani ne“ odpovědělo 6 respondentů. Odpověď „spíše ne“ si vybralo 12 respondentů a odpověď „rozhodně ne“ zadalo 6 respondentů.

V poslední části této otázky respondenti odpovídali, jestli bylo důvodem k jejich studiu získání prestiže. Nejmenší zastoupení měla možnost „rozhodně ano“, kterou zvolilo pouze 5 respondentů. Možnost „spíše ano“ byla zvolena nejčastěji, tuto

možnost si vybralo 30 respondentů. Odpověď „ani ano, ani ne“ zadalo 7 respondentů. „Spíše ne“ odpovědělo 6 respondentů a „rozhodně ne“ 8 respondentů.

Graf 8: Odpovědi na otázku číslo 9 (Zdroj: vlastní zpracování)

Motivaci ke vzdělávání vycházející ze sociálních potřeb jsem dále zkoumala otázkou číslo 9. Ta byla rozdělena na 4 části.

V první části jsem se respondentů ptala, zda od studia očekávají navázání nových kontaktů. Zde výrazně převažovaly kladné odpovědi. Odpověď „rozhodně ano“ zvolilo 17 respondentů a odpověď „spíše ano“ zvolilo 26 respondentů a měla tedy největší zastoupení. Možnost „ani ano, ani ne“ zvolilo 6 respondentů. Možnost „spíše ne“ si zvolilo také 6 respondentů a „rozhodně ne“ si nezvolil nikdo.

V části druhé respondenti odpovídali, zda od studia očekávají zlepšení své sociální pozice. V této části také převažovaly pozitivní odpovědi. Odpověď „rozhodně ano“ zadalo 11 respondentů. Největší zastoupení měla opět odpověď „spíše ano“, kterou zvolilo 22 respondentů. Možnost „ani ano, ani ne“ si vybralo 6 respondentů. „Spíše ne“ pak odpovědělo 12 respondentů a „rozhodně ne“ 4 respondenti.

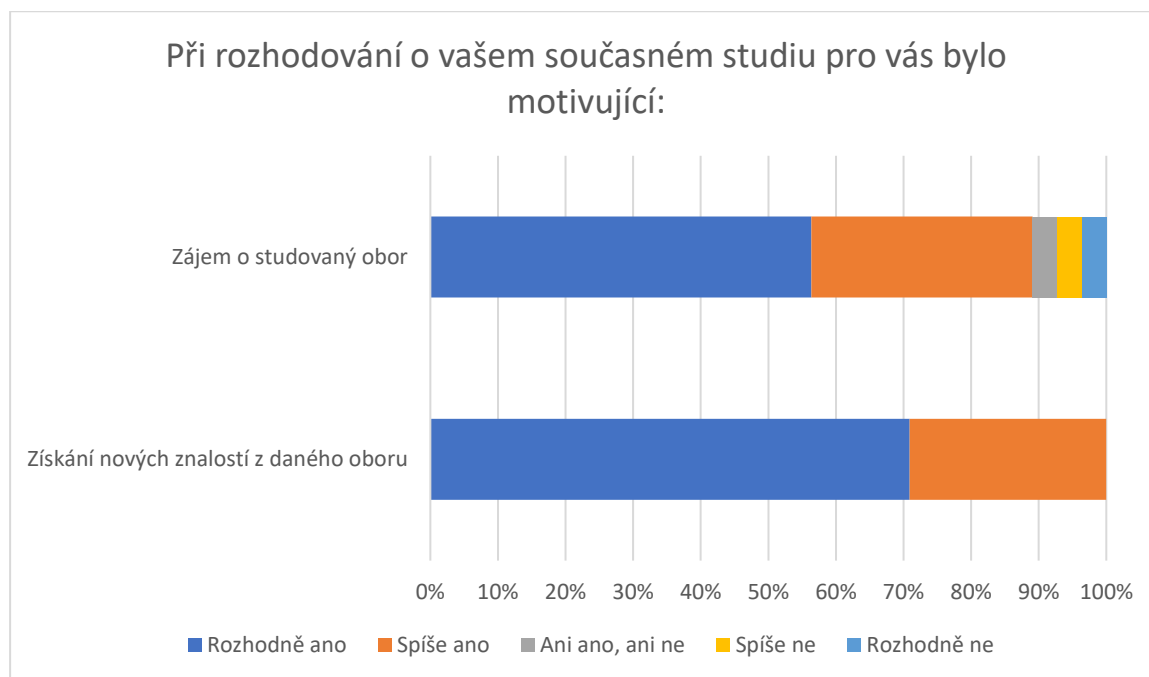
Ve třetí části jsem se respondentů ptala, jestli od studia očekávají příležitost k získání nových přátel. Zde také většina dotazovaných odpověděla kladně. Možnost „rozhodně ano“ si vybralo 13 respondentů a možnost „spíše ano“ 21 respondentů. Odpověď „ani ano, ani ne“ zvolilo 12 respondentů. „Spíše ne“ zvolilo 9 respondentů a „rozhodně ne“ si ne zvolil nikdo.

Ve čtvrté části respondenti odpovídali, jestli od studia očekávají účast na skupinových aktivitách. Zde byly pozitivní a negativní odpovědi spíše vyrovnané. Možnost „rozhodně ano“ použilo 7 respondentů a „spíše ano“ 15 respondentů. Odpověď „ani ano, ani ne“ zvolilo 11 respondentů. „Spíše ne“ odpovědělo 20 respondentů a „rozhodně ne“ 2 respondenti.

Závěr

U motivace ke vzdělávání vycházející z potřeb sociálních je průměr respondentů, kteří odpověděli na otázky kladně, tedy zvolili odpovědi „rozhodně ano“ a „spíše ano“ ke všem respondentům 57,65 %. Motivaci ke vzdělávání, která vychází ze sociálních potřeb má tedy 57,65 % respondentů.

Míru motivace vycházející z poznávacích potřeb jsem zkoumala otázkou číslo 10.

Graf 9: Odpovědi na otázku číslo 10 (Zdroj: vlastní zpracování)

Otázkou číslo 10 jsem zkoumala motivaci vycházející z poznávacích potřeb. Otázka byla rozdělena na 2 části.

V části první jsem se respondentů ptala, jestli pro ně při rozhodování o jejich studiu bylo motivující získání nových znalostí z daného oboru. V této části byly zaznamenány pouze kladné odpovědi. 39 respondentů zvolilo možnost „rozhodně ano“ a 16 respondentů uvedlo možnost „spíše ano“.

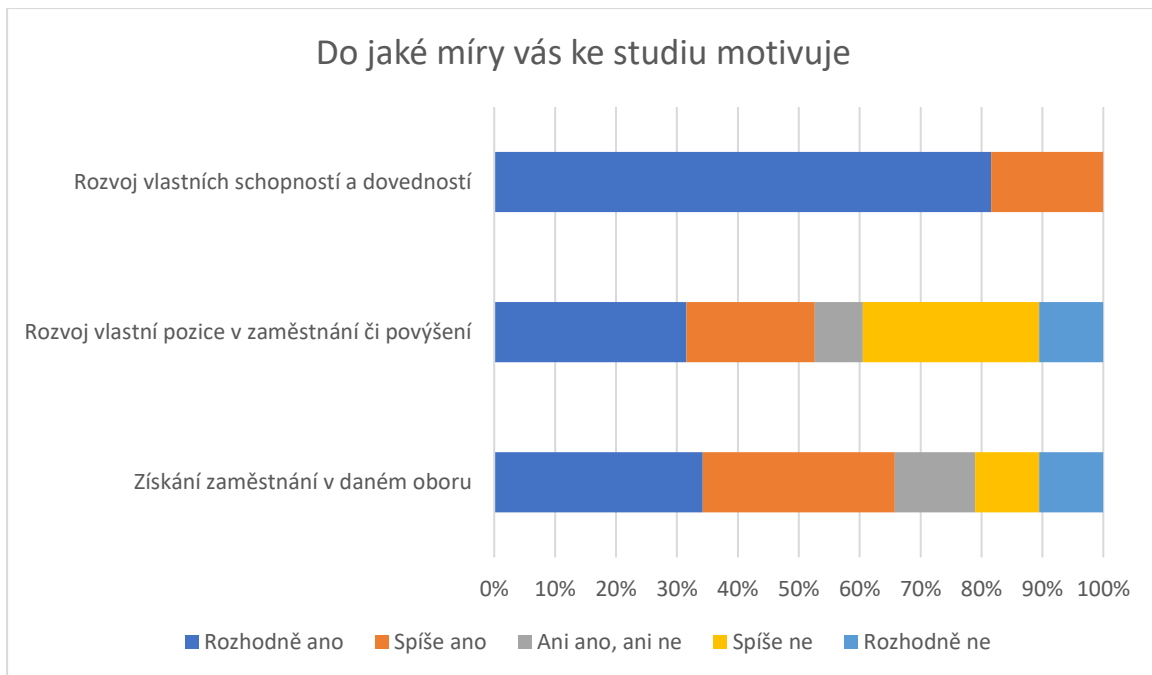
V části druhé jsem respondentů ptala, jestli pro ně při rozhodování o jejich studiu byl motivující zájem o studovaný obor. Zde také velmi výrazně převažovaly kladné odpovědi. „Rozhodně ano“ odpovědělo 31 respondentů a „spíše ano“ zvolilo 18 respondentů. Možnost „ani ano, ani ne“ si vybrali pouze 2 respondenti. Možnosti „spíše ne“ a „rozhodně ne“ si také zvolili 2 respondenti.

Závěr

U otázky číslo 10, která zkoumala míru motivace ke vzdělávání vycházející z potřeb poznávacích je průměr kladných odpovědí, tedy odpovědí „rozhodně ano“

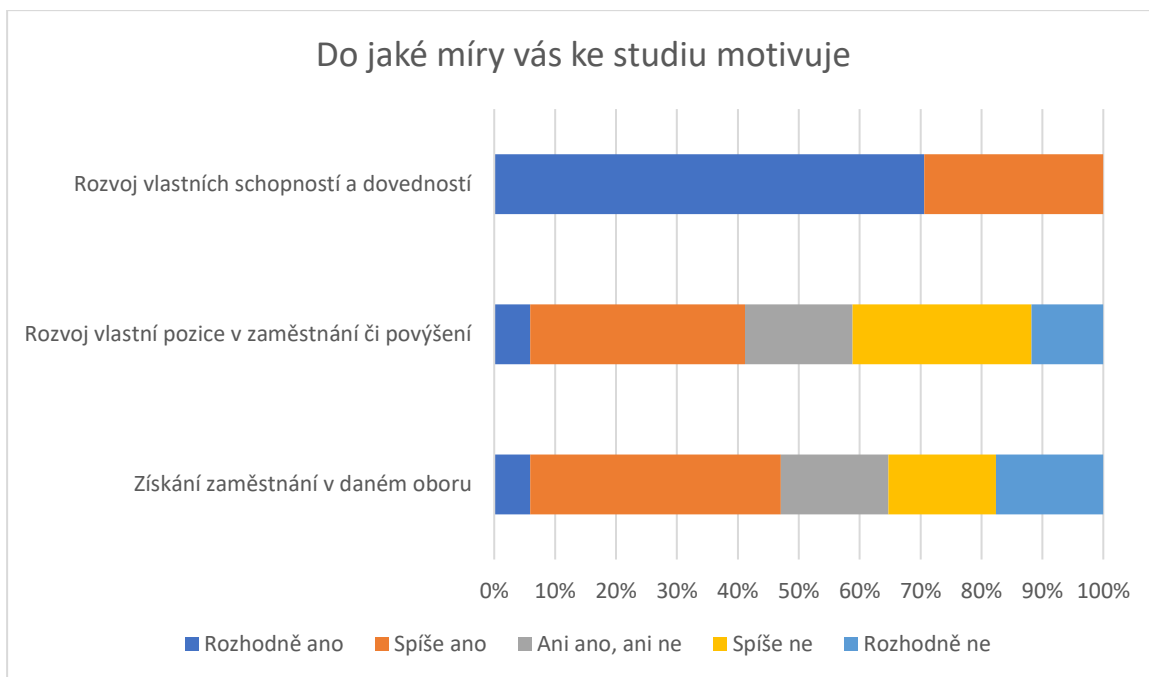
a „spíše ano“ ze všech respondentů 94,54 %. Můžeme tedy říct, že motivace vycházející z potřeb poznávacích je velmi vysoká u většiny respondentů.

Propojením otázky číslo 1 a otázek 6-10 jsem zkoumala rozdíly v motivaci v závislosti na pohlaví.

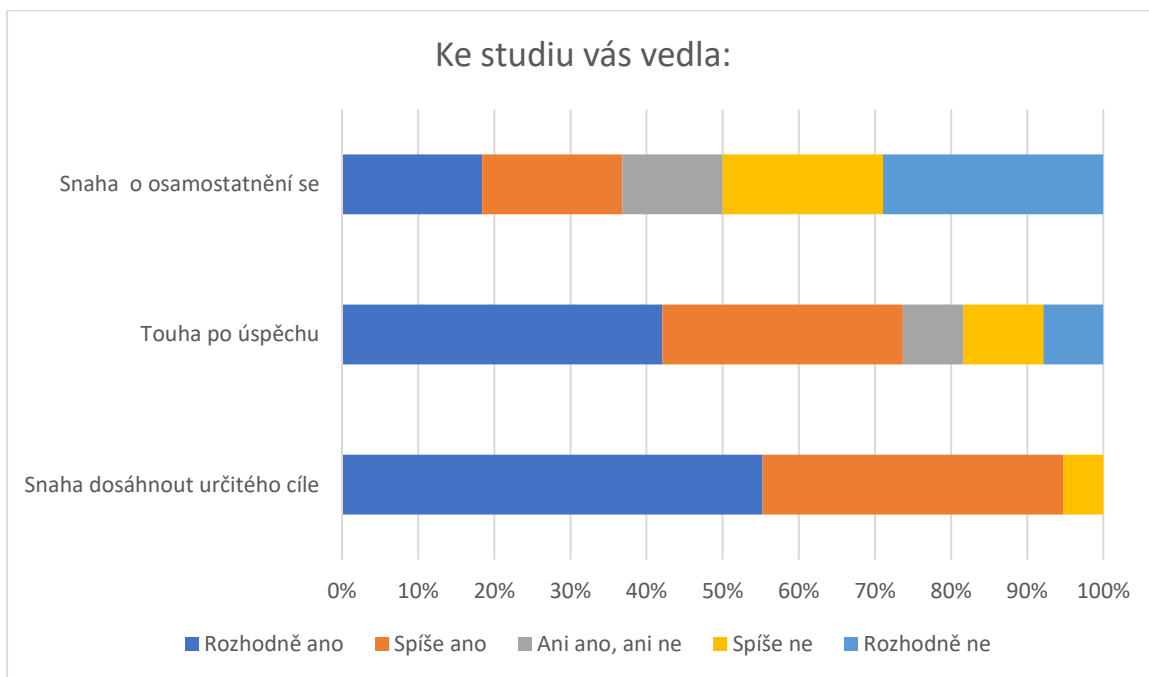
Graf 10: Odpovědi žen na otázku číslo 6 (Zdroj: vlastní zpracování)

Tento graf nám zobrazuje, jak na otázku číslo 6, která zkoumala míru motivace ke vzdělávání vycházející z výkonových potřeb odpovídaly ženy.

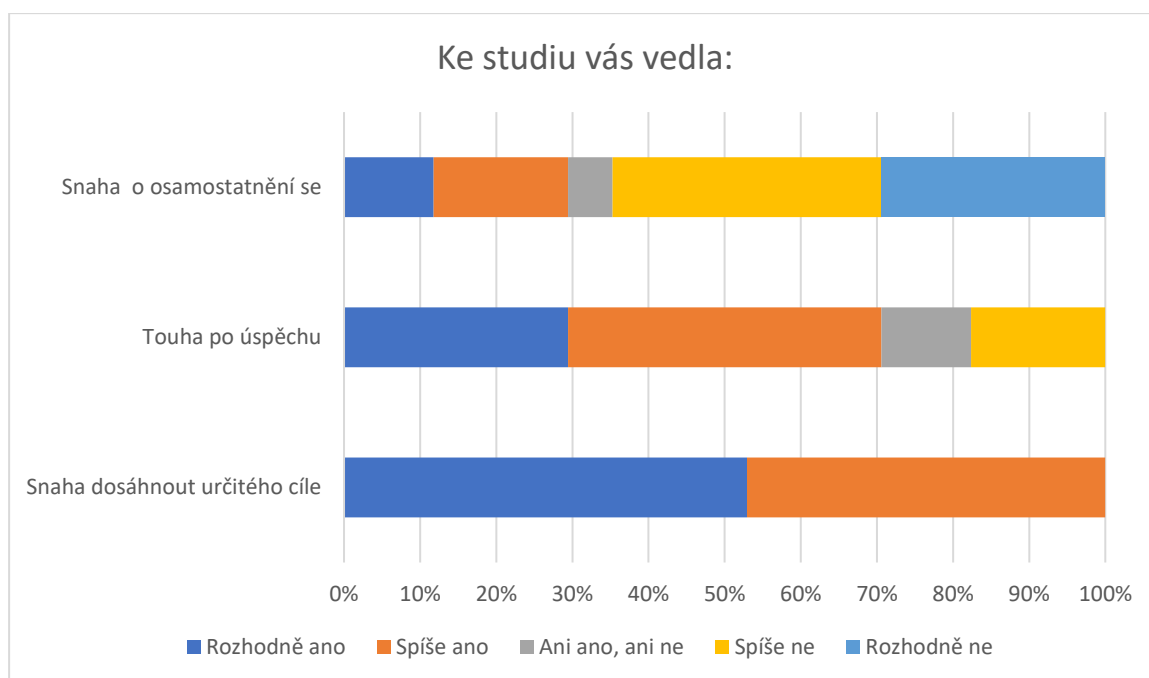
Graf 11: Odpovědi mužů na otázku číslo 6 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 11 zobrazuje, jak na otázku číslo 6, která zkoumala míru motivace ke vzdělávání vycházející z výkonových potřeb odpovídali muži.

Graf 12: Odpovědi žen na otázku číslo 7 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 12 nám ukazuje odpovědi žen na otázku číslo 7 zkoumající míru motivace ke vzdělávání, která vycházela z výkonových potřeb.

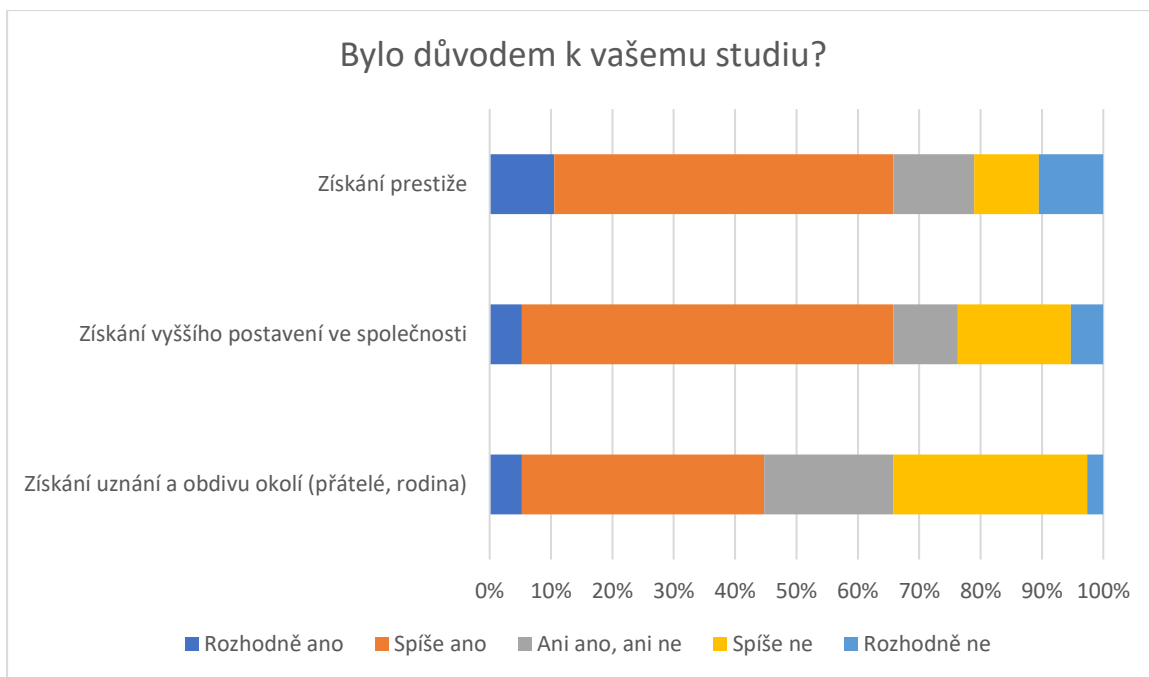

Graf 13: Odpovědi mužů na otázku číslo 7 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 13 nám ukazuje, jak na otázku číslo 7 zkoumající míru motivace ke vzdělávání vycházející z výkonových potřeb odpovídali muži.

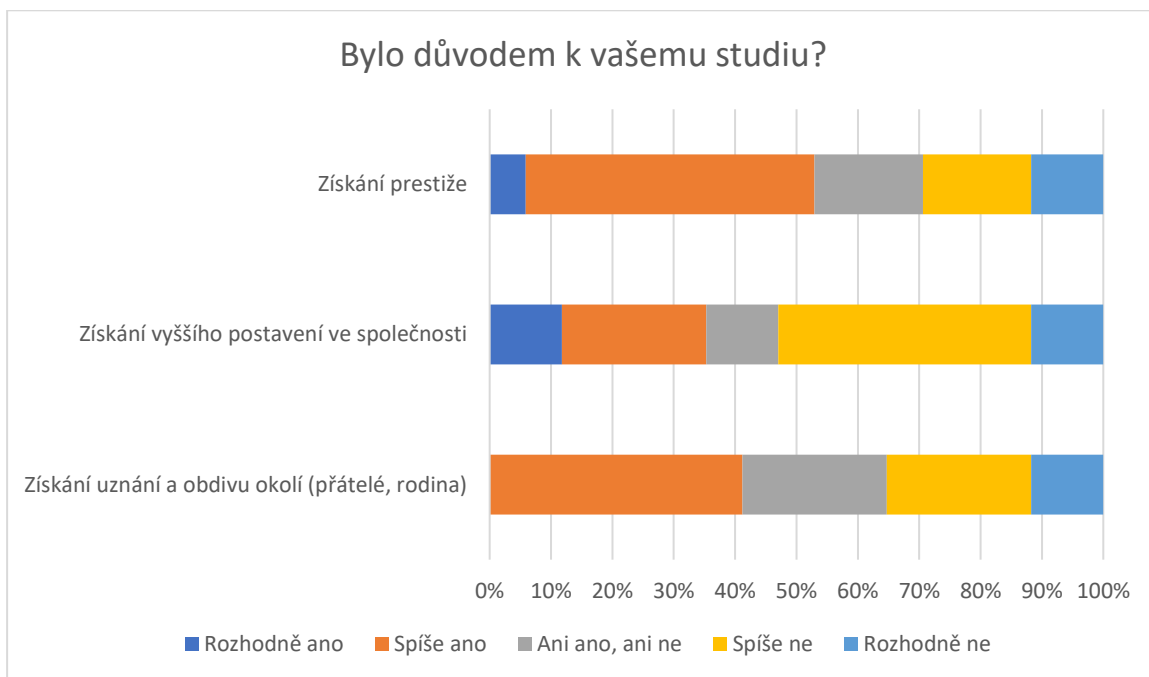
Závěr

Jak již vyplývá z grafů, míra motivace, která vychází z potřeb výkonových se v závislosti na pohlaví neliší nijak výrazně, avšak rozdíl zde je. Průměr všech kladných odpovědí na otázky číslo 6 a 7 ku všem možnostem je u žen 70,61 %. U mužů je tento průměr 64,70 %. U žen je tedy míra této motivace větší ale pouze o 5,91 %.

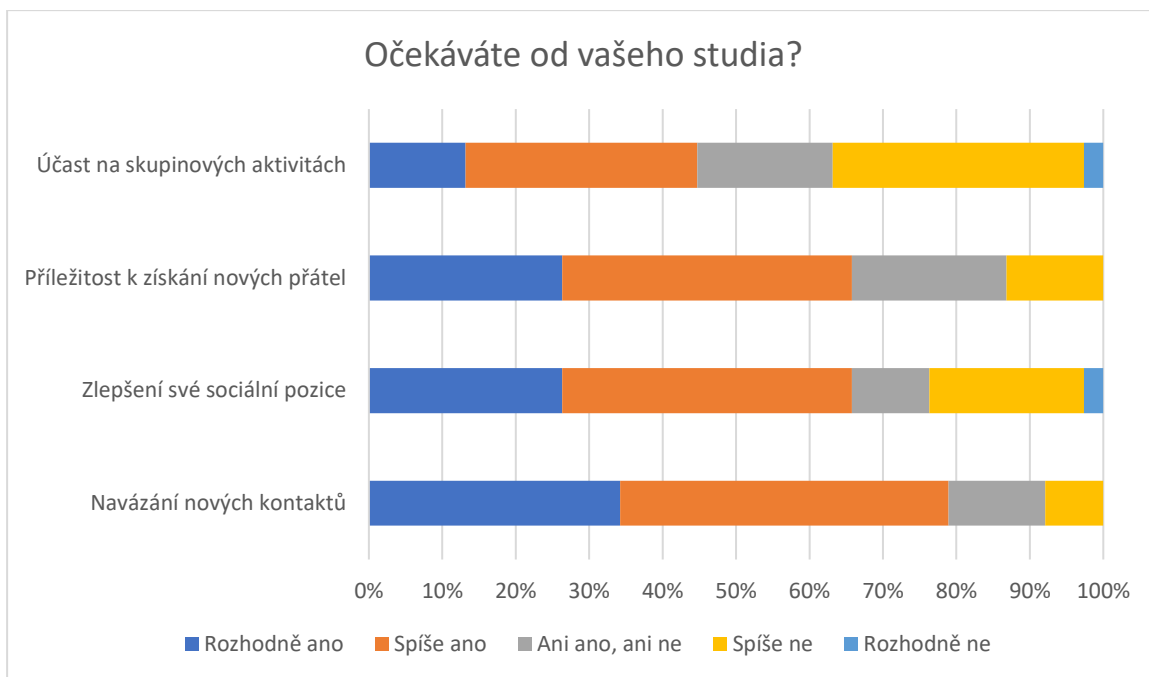
Graf 14: Odpovědi žen na otázku číslo 8 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 14 nám ukazuje, jaké odpovědi na otázku číslo 8 zkoumající motivaci ke vzdělávání, která vychází z potřeb sociálních, uváděly ženy.

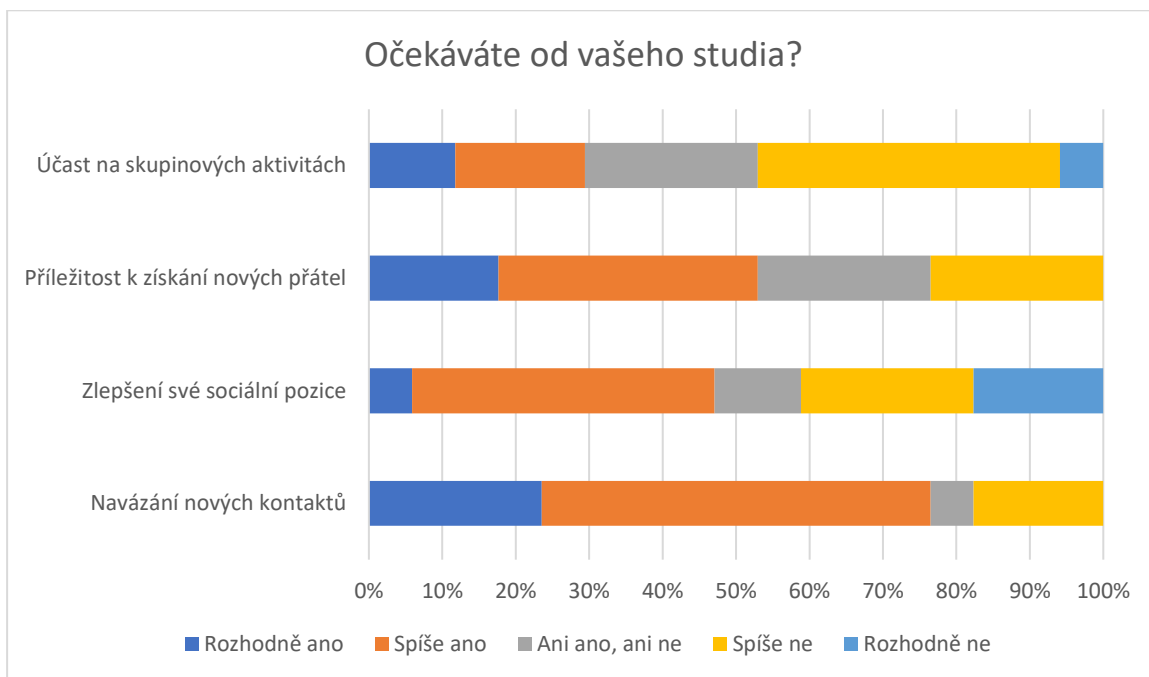
Graf 15: Odpovědi mužů na otázku číslo 8 (Zdroj: vlastní zpracování)

Tento graf ukazuje, jaké odpovědi na otázku číslo 8 zkoumající motivaci ke vzdělávání, která vychází z potřeb sociálních, uváděli muži.

Graf 16: Odpovědi žen na otázku číslo 9 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 16 zobrazuje odpovědi žen na otázku číslo 9, která zkoumala motivaci ke vzdělávání vycházející také z potřeb sociálních.

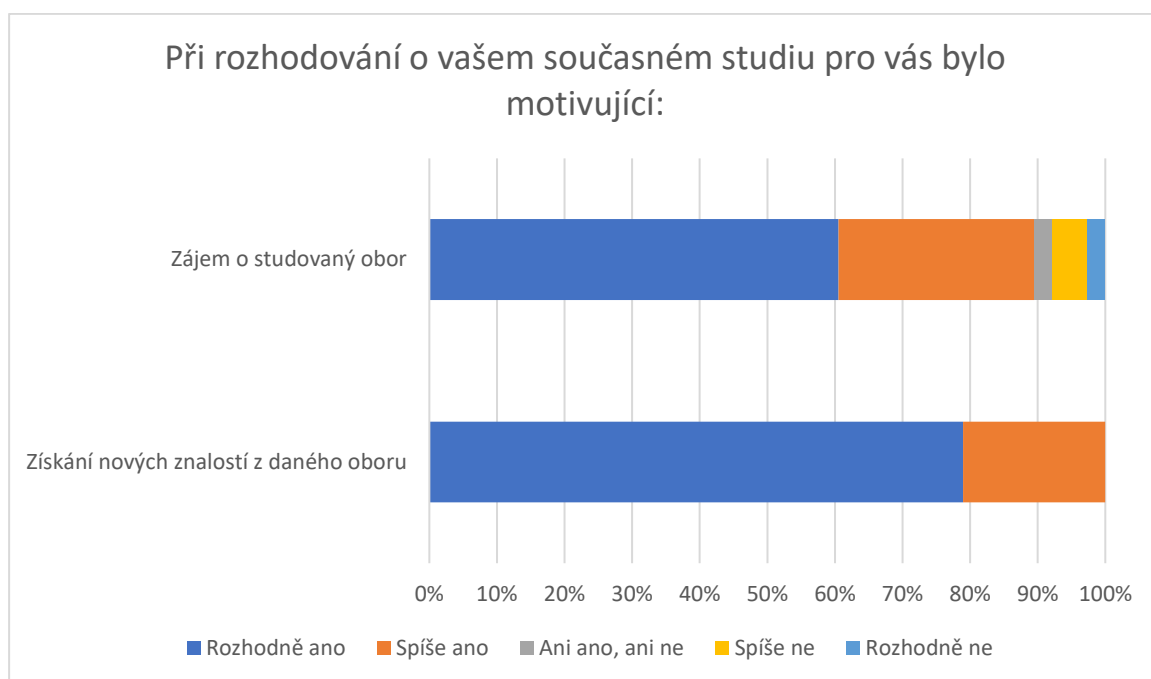

Graf 17: Odpovědi mužů na otázku číslo 9 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 17 nám zobrazuje, jak na otázku číslo 9, která zkoumala motivaci ke vzdělávání vycházející z potřeb sociálních, odpovídali muži.

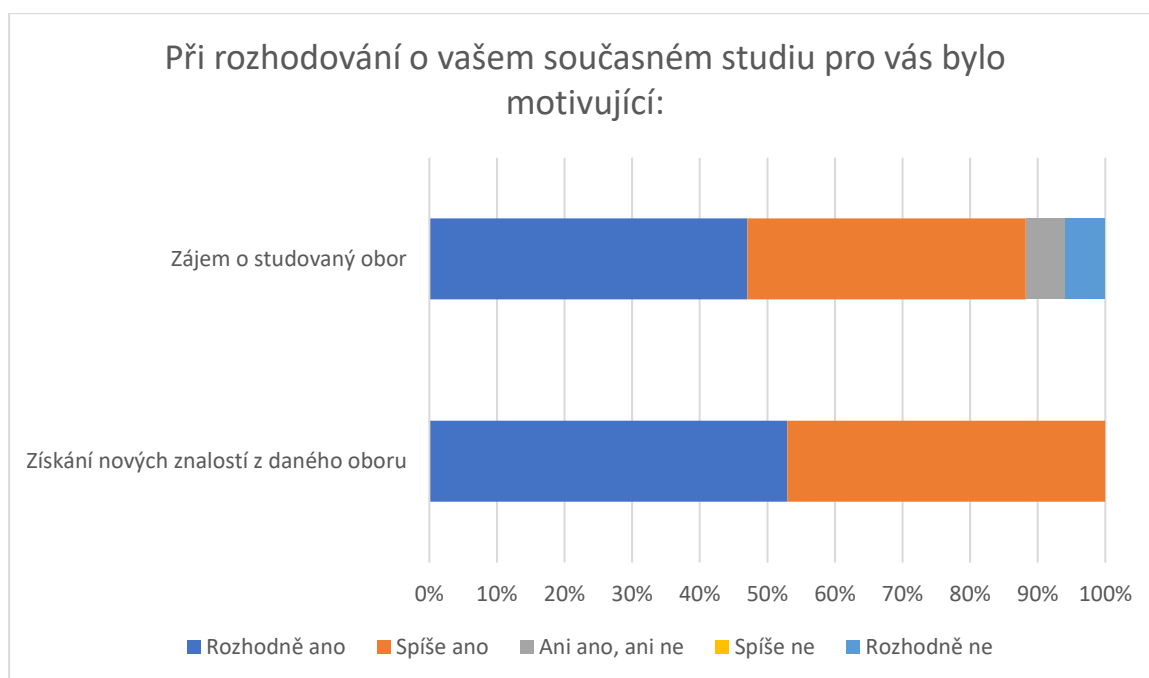
Závěr

U otázek číslo 8 a 9, které zkoumaly motivaci ke vzdělávání vycházející ze sociálních potřeb, se odpovědi liší v závislosti na pohlaví o 13,75 %. Průměr všech kladných odpovědí ku všem možnostem u žen je 61,64 % a u mužů pouze 47,89 %. Motivace ke vzdělávání, která vychází ze sociálních potřeb, je tedy u žen vyšší než u mužů.

Graf 18: Odpovědi žen na otázku číslo 10 (Zdroj: vlastní zpracování)

Tento graf zobrazuje odpovědi žen na otázku číslo 10, která zkoumala motivaci vycházející z potřeb poznávacích.

Graf 19: Odpovědi mužů na otázku číslo 10 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf číslo 19 nám zobrazuje odpovědi mužů na otázku číslo 10, která zkoumala motivaci vycházející z potřeb poznávacích.

Závěr

Motivace ke vzdělávání vycházející z potřeb poznávacích se v závislosti na pohlaví nijak zvlášť neliší. Průměr žen, které odpověděly na tuto otázku kladně ku všem ženám je 94,73 %. U mužů je tento průměr 94,11 %. Motivace, která vychází z potřeb poznávacích je tedy u obou pohlaví velmi vysoká. Rozdíl je pouze 0,62 %.

2.2.4 Vyhodnocení výsledků dotazníkového šetření

Cílem výzkumu bylo určit, jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skrze vzdělávání.

Před zahájením výzkumu jsem si stanovila tři hypotézy.

Hypotéza číslo 1 „*Nejvíce si studenti kombinované formy studia naplňují skrze vzdělávání potřeby poznávací.*“ K potvrzení či vyvrácení první hypotézy sloužily otázky číslo 6-10. Výsledky výzkumu ukazují, že průměr respondentů, kteří odpověděli kladně, tedy „rozhodně ano“ a „spíše ano“, ze všech zúčastněných respondentů u otázek,

kteřé zkoumaly míru motivace, vycházející z potřeb výkonových, je 68,78 %. U otázek zkoumajících motivaci, kterou vyvolávají potřeby sociální, je tento průměr 57,65 %. U otázek, které zjišťovaly motivaci vycházející z potřeb poznávacích je průměr respondentů, kteří odpověděli kladně ku všem respondentům 94,54 %. Z výsledků vyplývá, že nejnižší je motivace vycházející z potřeb sociálních. Motivace, která vychází z potřeb výkonových je již vyšší a nejvyšší je motivace vycházející z potřeb poznávacích. Nejvíce jsou skřze vzdělávání tedy opravdu naplňovány potřeby poznávací a hypotéza číslo 1 se nám potvrzuje. Tato hypotéza souvisela s hlavním cílem výzkumu, určit jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skřze vzdělávání, který byl naplněn. Z výsledků dotazníkového šetření jsem tedy určila, že nejvíce si studenti kombinované formy studia naplňují skřze vzdělávání potřeby poznávací.

Hypotéza číslo 2 „*Motivace ke vzdělávání se liší v závislosti na pohlaví.*“ Platnost hypotézy jsem ověřovala otázkou číslo 1 a otázkami číslo 6-10. Výsledky výzkumu nám ukazují, že u motivace, jejíž zdrojem jsou potřeby výkonové, je průměr kladných odpovědí žen ku všem zúčastněným ženám 70,61 %. U mužů je to 64,70 %. U žen je tedy tato motivace větší o 5,91 %. U motivace vycházející z potřeb sociálních je tento průměr u žen 61,54 % a u mužů 47,89 %. Zde je tedy také motivace žen vyšší než motivace mužů, a to o 13,65 %. U motivace, která vychází z potřeb poznávacích je rozdíl pouze nepatrný, ale i zde je motivace vyšší u žen než u mužů. Průměr žen, které odpověděly na otázky týkající se této motivace kladně, ku všem ženám je 94,73 %. U mužů je tento průměr 94,11 %. Rozdíl činí tedy pouze 0,62 %. Hypotéza se nám však potvrzuje pouze napůl. Můžeme říct, že motivace ke vzdělávání se liší v závislosti na pohlaví, ale rozdíly jsou zde pouze v míře jednotlivých motivací. Z výsledků výzkumu je však zřejmé, že jak u mužů, tak u žen je nejsilnější motivace, která vychází z poznávacích potřeb.

Hypotéza 3: „*Většina studentů má motivaci vycházející z potřeb subjektivních.*“ K potvrzení či vyvrácení této hypotézy sloužila otázka číslo 5. Jak vyplynulo z výsledků výzkumu,

respondentů, kteří uvedli, že se ke studiu rozhodli sami je 98,2 %. Jejich motivace vychází z potřeb subjektivních. Respondentů, kteří uvedli, že se ke studiu nerozhodli sami, a mají tedy motivaci vycházející z potřeb objektivních, bylo pouze 1,8 %. Výsledky výzkumu potvrzují hypotézu číslo 3.

Závěr

Tato bakalářská práce se zabývala vzděláváním dospělých a motivací, konkrétně motivací ke vzdělávání, která vychází ze vzdělávacích potřeb.

Cílem mé bakalářské práce bylo určit, jaké potřeby si studenti kombinované formy studia nejvíce naplňují skrze vzdělávání. Výzkum jsem prováděla u studentů kombinovaného studia oboru andragogika v profilaci na personální management a andragogika ve specializaci na personální rozvoj v bakalářském programu na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Práce byla rozdělena na dvě části, a to část teoretickou a část empirickou. Teoretická část byla rozdělena do dvou hlavních kapitol a několika podkapitol. První kapitola nás seznámila s problematikou vzdělávání dospělých, její podkapitoly se dále zabývaly celoživotním vzděláváním, formami vzdělávání dospělých a konkrétně kombinovanou formou studia. Kapitola druhá se věnovala tématu motivace, její podkapitoly nás dále seznámily s pojmy motiv, stimul a stimulace. Poté jsme si vysvětlili dělení motivace na dva typy, vnitřní a vnější. Uvedli jsme si zdroje motivace a popsali proces motivace. V další podkapitole jsem se věnovala potřebám obecně a dále konkrétně vzdělávacím potřebám, které byly pro tuto práci klíčové. V poslední podkapitole jsme si popsali motivaci ke vzdělávání, která vychází právě ze vzdělávacích potřeb.

Empirická část této práce se již zabývala výzkumem v podobě dotazníkového šetření. Na začátku empirické části jsem popsala výzkumný vzorek dotazníkového šetření.

V druhé části jsem se již věnovala samotnému dotazníkovému šetření, kterého se zúčastnilo 55 respondentů z kombinované formy studia prvního ročníku oboru andragogika ve specializaci na personální rozvoj a druhého a třetího ročníku oboru andragogika v profilaci na personální management v bakalářském programu. Před samotným dotazníkovým šetřením jsem si stanovila tři hypotézy. Hypotéza číslo 1: *„Nejvíce si studenti kombinované formy studia naplňují skrze vzdělávání potřeby poznávací.“* K ověření platnosti hypotézy sloužily otázky číslo 6-10. Hypotéza číslo 2: *„Motivace ke vzdělávání se liší v závislosti na pohlaví.“* K potvrzení nebo vyvrácení této hypotézy složily otázky číslo 1 a 6-10. Hypotéza číslo 3: *„Většina studentů má motivaci vycházející z potřeb subjektivních.“* K ověřování této hypotézy jsem zvolila otázku číslo 5. Dále jsem popisovala sběr dat, a poté jsem se zaměřila na strukturu respondentů. V dalších částech jsem se věnovala výsledkům dotazníkového šetření a vyhodnocení výsledků dotazníkového šetření. Cíl práce byl naplněn. Z vyhodnocení výsledků dotazníkového šetření jsem určila, že nejvíce si studenti kombinované formy studia naplňují skrze vzdělávání potřeby poznávací. Jak již vyplynulo z vyhodnocení výsledků dotazníkového šetření a naplnění cíle, hypotéza číslo 1: *„Nejvíce si studenti kombinované formy studia naplňují skrze vzdělávání potřeby poznávací.“* se potvrdila. U otázek, kterými jsem zjišťovala míru motivace vycházející z potřeb poznávacích je průměr respondentů, kteří odpověděli kladně ku všem respondentům 94,54 %. Tudíž je tato motivace zastoupena nejvyšším počtem respondentů a hypotéza je tedy potvrzena. Hypotéza číslo 2: *„Motivace ke vzdělávání se liší v závislosti na pohlaví.“* se potvrdila z poloviny, jelikož u všech třech typů motivace byla každá z nich vyšší u žen, než u mužů. Avšak celkově u obou pohlaví byla nejvíce zastoupena motivace, která vychází právě z potřeb poznávacích. Hypotéza číslo 3: *„Většina studentů má motivaci vycházející z potřeb subjektivních.“* byla také potvrzena.

Seznam použitých zdrojů

- ARMSTRONG, M. (2007). *Řízení lidských zdrojů*. Praha: Grada Publishing.
- ARMSTRONG, M. (2009). *Odměňování pracovníků*. Praha: Grada Publishing.
- BARTÁK, J. (2008). *Jak vzdělávat dospělé*. Praha: Alfa.
- BEDRNOVÁ, E. & NOVÝ, I. (1998). *Psychologie a sociologie řízení*. 1. vyd. Praha: Management Press.
- BENEŠ, M. (2003). *Úvod do andragogiky*. Praha: Karolinum.
- BENEŠ, M. (2008). *Andragogika*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing
- BĚLOHLÁVEK, F. (1996). *Organizační chování: jak se každý den chovají spolupracovníci, nadřízení, podřízení, obchodní partneři či zákazníci*. Olomouc: Rubico
- DAIGELER, T. (2008). *Vedení lidí v kostce: techniky vedoucí k úspěchu*. Praha: Grada Publishing.
- DĚDINA, J. & CEJTHAMR, V. *Management a organizační chování*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing.
- DUCHOŇ, B. & ŠAFRÁNKOVÁ, J. (2008). *Management. Integrace tvrdých a měkkých proků řízení*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck.
- HRABAL, V., MAN, F. & PAVELKOVÁ, I. (1984). *Psychologické otázky motivace ve škole*. 1. vyd. Praha: Státní pedagogické nakladatelství.
- KOLÁŘ, Z. & kol. (2012). *Výkladový slovník z pedagogiky: 583 vybraných hesel*. Praha: Grada Publishing.
- LOKŠOVÁ, I. & LOKŠA, J. (1999). *Pozornost, motivace, relaxace a tvořivost dětí ve škole*. 1. vyd. Praha: Portál.
- MUŽÍK, J. (1998). *Andragogická didaktika*. Praha: Codex Bohemia.

- NAKONEČNÝ, M. (1995). *Psychologie osobnosti*. Praha: Academia.
- NAKONEČNÝ, M. (1996). *Motivace lidského chování*. Praha: Academia.
- NAKONEČNÝ, M. (1997). *Encyklopedie obecné psychologie*. Praha: Academia.
- PALÁN, Z. (2002). *Andragogický slovník*. Citováno dne: 23. března 2020. Dostupné z: <http://www.andromedia.cz/andragogicky-slovník>
- PALÁN, Z. (2002). *Základy andragogiky*. Vysoká škola J. A. Komenského.
- PLAMÍNEK, J. (2008). *Vedení lidí, týmů a firem: praktický atlas managementu*. 3., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Grada Publishing.
- PLAMÍNEK, J. (2010). *Vzdělávání dospělých*. Praha: Grada Publishing.
- PRŮCHA, J. & VETEŠKA, J. (2014). *Andragogický slovník*. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Grada Publishing.
- ŠEĐOVÁ, K. & NOVOTNÝ, P. (2006). *Vzdělávací potřeby ve vztahu k účasti na vzdělávání dospělých*. *Pedagogika*. 56, č. 2, s. 140-151.
- VEBER, J. & kol. (2009). *Management. Základy, moderní manažerské přístupy, výkonnost a prosperita*. 2., aktualiz. vyd. Praha: Management Press.
- VETEŠKA, J. & VACÍNOVÁ, T. *Aktuální otázky vzdělávání dospělých: andragogika na prahu 21. století*. Praha: Univerzita Jana Amose Komenského
- VÝROST, J. & SLAMĚNÍK I. (2008). *Sociální psychologie*. Praha: Grada Publishing.
- ZORMANOVÁ, L. (2017). *Didaktika dospělých*. Praha: Grada Publishing.

Seznam obrázků

Obrázek 4: Proces motivace (Zdroj: Armstrong, 2007)

Obrázek 5: Maslowova hierarchie potřeb (Zdroj: Veber a kol., 2009)

Obrázek 6: Existence – vztahy – růst (Zdroj: Bělohlávek, 1996)

Seznam grafů

Graf 1: Rozdělení respondentů dle pohlaví (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 2: Rozdělení respondentů dle vzdělání (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 3: Rozdělení respondentů dle zaměstnání (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 4: Rozdělení respondentů dle toho, zda se rozhodli ke studiu sami (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 5: Odpovědi na otázku číslo 6 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 6: Odpovědi na otázku číslo 7 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 7: Odpovědi na otázku číslo 8 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 8: Odpovědi na otázku číslo 9 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 9: Odpovědi na otázku číslo 10 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 10: Odpovědi žen na otázku číslo 6 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 11: Odpovědi mužů na otázku číslo 6 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 12: Odpovědi žen na otázku číslo 7 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 13: Odpovědi mužů na otázku číslo 7 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 14: Odpovědi žen na otázku číslo 8 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 15: Odpovědi mužů na otázku číslo 8 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 16: Odpovědi žen na otázku číslo 9 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 17: Odpovědi mužů na otázku číslo 9 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 18: Odpovědi žen na otázku číslo 10 (Zdroj: vlastní zpracování)

Graf 19: Odpovědi mužů na otázku číslo 10 (Zdroj: vlastní zpracování)

Seznam tabulek

Tabulka 1: Rozdělení respondentů dle věku (Zdroj: vlastní zpracování)

Seznam příloh

Příloha č. 1: Dotazník

Příloha č. 1: Dotazník

Dobrý den,

jsem studentkou prezenčního bakalářského studia oboru Sociologie – Andragogika na Univerzitě Palackého v Olomouci. Tento dotazník slouží ke zpracování výzkumu k mé bakalářské práci na téma „Motivace dospělých k vysokoškolskému vzdělávání při zaměstnání“. Cílem dotazníku je určit, jaké potřeby si studenti kombinovaného studia naplňují skrze vzdělávání. Dotazník je anonymní a zjištěné údaje budou použity pouze v mé práci.

Předem děkuji za vyplnění odpovědí.

Radka Kornaková

1. Pohlaví

- Žena
- Muž

2. Věk (doplňte)

3. Nejvyšší dosažené vzdělání

- Středoškolské s maturitou
- Vyšší odborné
- Vysokoškolské

4. Jste v současnosti zaměstnaný/á?

- Ano
- Ne

5. Rozhodl/a jste se ke studiu sám/sama?

- Ano
- Ne

6. Do jaké míry vás ke studiu motivuje: (Zakřížkujte)

	Rozhodně ano	Spíše ano	Ani ano, ani ne	Spíše ne	Rozhodně ne
Získání zaměstnání v daném oboru					
Rozvoj vlastní pozice v zaměstnání či povýšení					
Rozvoj vlastních schopností a dovedností					

7. Ke studiu vás vedla:

	Rozhodně ano	Spíše ano	Ani ano, ani ne	Spíše ne	Rozhodně ne
Snaha dosáhnout určitého cíle					
Touha po úspěchu					
Snaha o osamostatnění se					

8. Bylo důvodem k vašemu studiu:

	Rozhodně ano	Spíše ano	Ani ano, ani ne	Spíše ne	Rozhodně ne
Získání uznání a obdivu okolí (přátelé, rodina)					
Získání vyššího postavení ve společnosti					
Získání prestiže					

9. Očekáváte od vašeho studia:

	Rozhodně ano	Spíše ano	Ani ano, ani ne	Spíše ne	Rozhodně ne
Navázání nových kontaktů					
Zlepšení své sociální pozice					
Příležitost k získání nových přátel					
Účast na skupinových aktivitách					

10. Při rozhodování o vašem současném studiu pro vás bylo motivující:

	Rozhodně ano	Spíše ano	Ani ano, ani ne	Spíše ne	Rozhodně ne
Získání nových znalostí z daného oboru					
Zájem o studovaný obor					